Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 132. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 10-го ЧЕРВНЯ 977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JUNE 10, 1977 No. 132. VOL. LXXXIV.

ЗВЕРНЕННЯ

УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

з нагоди 70-річчя народження Олега Ольжича і Олени Теліги

У цьому році українська громада Америки відзначує низку визначних подій з історії нашого народу та віддає шану багатьом постатям, які внесли великий вклад у культурне, наукове і політичне життя української нації.

Між ними визначне місце займають Олег Ольжич і Олена Теліга.

Народжені на Центральних Землях України напередодні Української Національної Революції, яка Актами 22-го січня 1918 і 1919 рр. заманіфестувала бажання українського народу бути господарем у своїй самостійній і соборній державі — О. Ольжич і О. Теліга символізують покоління, яке ніколи не погодилося з поневоленням України і яке всі свої сили віддало на боротьбу за привернення волі українському народові.

Виростали вони на чужині — у Празі, Подєбрадах, але душі і серця їхні були нерозривно пов'язані з Україною.

Свою любов до поневоленого народу вони передали в поетичній творчості, яка ідейним спрямуванням, тематикою і новим в нашій поезії стилем виховувала покоління молоді, яке метою свого активного буття вважала безкомпромісовий змаг за визволення України. Ідейна постава і творчість Ольжича-Теліги ідентифікувала їх не тільки з молоддю, але й усіми тими, які були творцями української націоналістичної духовости. Мимо свого юного віку вони знайшлися у колі співробітників „Вісника", який під проводом Д. Донцова, Е. Маланюка й інших став кузнею модерного на той час волюнтаризму й активізму.

Ольжич - Теліга неповторні зразки-символи послідовности між голошеними ними ідеями і вчинками — дією їхнього життя.

Тому не дивно, що вони вступили в ряди ОУН, а згодом займали керівні становища в секторі культурної дії.

В часі II світової війни Ольжич і Теліга повернулись з еміграції в Україну і там, в столиці Києві, в умовинах жорстокої німецької окупації включилися у розбудову українського життя.

Олена Теліга стала душею середовища українських письменників, поетів, журналістів, які пережили совєтський терор. При їхній допомозі появляється в Києві самостійницька газета „Українське Слово", літературний журнал „Літаври", які своїм змістом доказали, що жадний з окупантів не в силі здушити бажання українського народу жити власним державним життям.

Німецький окупант уже в січні 1942 року провів масові арешти в Києві. В лютому 1942 року в гурті друзів була розстріляна Олена Теліга. Прямуючи усе своє життя до

(Закінчення на ст. 6-ій)

Архиєпископ Марко відзначений Федерацією республіканських спадщинних груп

Кларк, Н. Дж. — Владика Марко, Архиєпископ Української Православної Церкви в ЗСА, є один із трьох діячів етнічних груп стейту Ню Джерзі, які будуть відзначені Федерацією республіканських спадщинних груп під час бенкету в їх честь тут в неділю, 12-го червня, в приміщеннях Рамада Інн. Початок бенкету заплянований на годину 5-ту по полудні.

Архиєпископ Марко

Крім Архиєпископа Марка, Федерація відмітить ще Райнгольда Смичека, голову стейтового відділу Польсько — Американського Конгресу, і Голсі Бирка, чільного діяча німецько-американської громади Ню Джерзі.

Федерація відзначить цих трьох діячів за їхню активність в обороні людських прав і за їхній вклад в збереження культурної спадщини етнічних груп, до яких вони належать.

Головним промовцем під час бенкету буде п-ні Мері Крісп, заступниця голови Республіканського комітету.

У всіх справах, пов'язаних з цим бенкетом, слід звертатися до Мирона Леськова, тел. (201) 485-9025, або до Йосипа Воробця, тел. (201) 789-1076.

Українські Спортові Ігрища відбудуться від 18-19 червня 1977 р.

Нюарк (О. Твардовський). — Дня 10 березня тут в домі УСВТ „Чорноморська Січ" відбулися чергові наради Управи СУАСТ-Схід, на яких між іншими назначено реченець цьогорічних Українських Спортових Ігрищ Молоді від 18-19 червня на спортовому стадіоні оселі СУМА в Елленвіллі, Н. Й.

Як і в попередньому році, цьогорічні Ігрища переведе Провід СУАСТ-Схід. В програмі Ігрищ відбудуться змагання 3-ох родів спорту: легкої атлетики, копаного м'яча і відбиванки. До цих Ігрищ рішено допустити дружини спортових товариств, клюбів і молодечих організацій, які є повноправними членами СУАСТ-Схід, тобто мають заплачені членські вкладки. Господарями Ігрищ є Управа оселі СУМА.

Згідно з порядком дня в звітових нарадах порушено ряд інших справ Делеґатури Схід: перегляд праці в цьому році, відбиванкові першості СУАСТ-Схід, організаційні справи. Однозгідно рішено змагати до дальшого впорядкування спортового життя на терені СУАСТ-Схід та до більш строгішого ставлення до цих українських спортових осередків, які стоять осторонь організованого українського спорту і цим себе ізолюють в своїх „гетто" зі шкодою для себе і нашої молоді.

Чергові наради відбудуться у Ню Йорку. Нарадами проводив голова СУАСТ-Схід — Юрій Храневич, у яких взяли участь такі члени Управи: Л. Білик — секретар, О. Напора — фінансовий секретар, О. Твардовський — пресовий, мгр Є. Гановський, Яр. Рубель, Яр. Петрик, М. Стебельський, А. Лапичак і Р. Глушко.

ПРАВОСЛАВНІ УКРАЇНЦІ АНГЛІЇ ВІДЗНАЧИЛИ 35-ЛІТТЯ ЄПИСКОПСТВА МИТРОПОЛИТА МСТИСЛАВА

Лондон (о. Михайло Галиця). — Цю знаменну в житті Української Автокефальної Православної Церкви річницю православні українці Англії відзначили в днях 14 і 15 травня у Нотінгамі — географічнім центрі українського поселення у цій країні. Церковні врочистості відбулися в місцевій українській православній парафії. В день наречення Владики, в суботу, 14-го травня, відправлено Вечірню, а в неділю, 15-го травня в день хіротонії, соборну св. Літургію. Очолили ці відправи голова Церковного Управління УАПЦ протопресвітер А. Дублянський, адміністратор УАПЦ на Велику Британію митр. протоієрей С. Богатирець та член Церковного Управління прот. М. Галиця, яким сослужили всі священики нашої церковної провінції в Англії. Урочисту відправу в неділю оздобили своїм співом хори парафій Нотінгам і Брадфорду. Прибулі автобусами, поїздами і автами з усіх кінців Англії вірні заповнили вщерть просторy церкву.

Владика Мстислав

По полудні того ж дня відбулася на честь Ювілята врочиста й многолюдна академія, головну доповідь на якій виголосив о. протопресвітер А. Дублянський з Німеччини. Перелічивши заслуги Владики Мстислава перед УАПЦерквою й українським народом, доповідач підкреслив, що з ім'ям Митрополита Мстислава тісно пов'язана сьогодні вже історична подія — третього зчерги — відродження Ієрархії Української Православної Церкви, що відбулося в травні 1942 року в катедрі св. Апостола Андрія в Києві. Доповідач відмітив, що перше відродження Ієрархії УПЦеркви відбулося в катедрі св. Софії в Києві у 1620 році, після заснування в Україні Унії, а після 235 років насильного підпорядкування Київської Митрополії Московській патріярхії.

У концертовій частині академії взяли участь церковні хори з Брадфорду, Олдгаму і Нотінгаму та окремі виконавці — співаки, декляматори та діти й учні парафіяльних шкіл релігії. Церковна провінція УАПЦеркви в Англії достойно і громадно вшанувала довголіття архипастирського служіння свого улюбленого Владики.

Конференція жінок стейту Ню Джерзі

Трентон, Н. Дж. (Ольга Третяк). — Жіночі організації міста Трентону, а саме: ОЖ ОЧСУ, юначки Пласту і СУМА, Сестрицтво українських Католицьких і Православних Церков СУА — 11 і 19-ий Відділи створили Об'єднаний Комітет для підготовки виставки народного мистецтва з нагоди конференції жінок стейту Ню Джерзі для відзначення Міжнародного Року Жінки, яка відбудеться в днях 17, 18, і 19 червня 1977 р., у Прінстонському університеті в Прінстон, Н. Дж.

Крім виставок народного мистецтва будуть рівнож виставки літератури й індустріяльні, як також відбудуться семінарі на різні теми, що відносяться до статусу жінки. На конференції американський політичний світ буде заступлений конгресменками Міллісент Фенвік і Гелен Майнер.

В неділю, 19-го червня ц. р., відбудеться зустріч з кандидатами на губернатора стейту Ню Джерзі.

Темою конференції є усі ділянки життя жінки всіх рас, релігій й походження, її осягнення і проблеми. Конференцію приготовив Координаційний Комітет, який складається з 37-ми жінок, назначених Вашингтонською Крайовою Комісією.

В склад цього комітету входить мгр Дора Рак, яка відповідає за ділянку виставок, які відбудуться з цієї нагоди.

Об'єднаний Комітет запрошує всіх українок околиць Прінстону взяти участь у цій конференції, під час якої буде порушена справа жінок політичних в'язнів у Совєтському Союзі.

Реєстрація для голосування виносить 4.00 дол. Голосувати може жінка після скінчення 16-го року життя.

Початок конференції в п'ятницю, 17-го червня ц. р., о год. 6.30. Триватиме конференція до неділі 19-го червня ц. р., до год. 4-ої по полудні.

Голова місцевого Відділу УККА Андрій Галайдіда уділив матеріяльну поміч Об'єднаному Комітетові для виготовлення відповідних летючок.

Бібліотечне Товариство відбуде свої загальні Збори

Ню Йорк (вгл). — Заплановані VIII Загальні Збори Бібліотечного Т-ва Америки відбудуться в неділю, 19-го червня, в Детройті, а не в середу, 22-го червня, як це було раніше заповіджено. Виявляється, що в суботу і неділю, 18 і 19 червня, буде якраз найбільше число наших членів на річній Конвенції Американської Бібліотечної Асоціяції, яка в той час відбувається в Детройті.

Головними точками Зборів будуть: звіти уступаючої ГУправи із проробленої праці, накреслення пляну праці на чергову каденцію, можливість і потреба об'єднання Українського Бібліотечного Товариства Америки із Товариством Українських Бібліотекарів Канади та вибір нових керівних органів Товариства.

Після Загальних Зборів Товариства, і в цьому ж таки приміщенні відбудеться Наукова Конференція УБТА під кличем: „Збереження українського друкованого слова". До участи в Конференції вже зголосилися найкращі фахівці-українці. В Конференції можуть брати участь не тільки члени, але й зацікавлені громадяни Детройту і околиці. Збереження українського друкованого слова є завданням нас усіх — усієї української спільноти, а не тільки її професійної вітки.

СОВЄТСЬКА ПРЕСА АТАКУЄ ПРЕЗИДЕНТА КАРТЕРА

Москва, СССР. — Совєтська пресова агенція ТАСС та інші совєтські пресові органи включно з „Комсомольською правдою" гостро заатакували президента Джіммі Картера у спеціяльних комунікатах в середу, 8-го червня, у відповідь на його критику СССР і його сателітів за систематичне порушення Гельсінкських угод.

Як уже інформовано, минулого понеділка президент Картер предклав спеціяльній Комісії Европейської Безпеки і Співробітництва 93-сторінковий звіт, у якому подані наявні випадки порушення Гельсінкських угод в ділянці людських прав.

Один із двох коментарів агенції Тасс, що його підписав Юрій Корнілов, називає президента Картера „ворогом детанту" і обвинувачує його у „фантастичних видумках, запозичених із шпихліра реакційної буржуазної пропаганди". Цей же коментар називає дисидентів в СССР „групкою „бомів", які готові продати свою батьківщину за 30 шелягів". Слід відмітити, що цей коментар спрепарувала агенція Тасс у Вашінгтоні і розповсюдила тільки на Заході. Совєтська преса не опублікувала його. Це вказує, згідно з коментарями західніх обсерваторів, що Совєтський Союз затурбований становищем президента Картера в ділянці людських прав напередодні Београдської конференції для перевірки примінення Гельсінкських угод та що уряд СССР рішився на гостру тактику у відношенні до дисидентів. Крім цього, західні обсерватори вважають, що СССР почав широку пропагандивну баталію перед Београдською конференцією, посилюючи в цей сам чис натиск на дисидентів, яких представляється як шпигунів ЗСА. Під таким закидом заарештовано жидівського дисидента — члена Московської групи слідкування за виконанням Гельсінкських угод Анатолія Щаранського.

У своїх коментарях агенція ТАСС закидає президентові Картерові „свідоме ігнорування факту, що СССР та інші соціялістичні держави стисло додержуються принципів Гельсінкських угод, включно з пошануванням людських прав", та що його становище є „ще одною спробою втручатися у внутрішні справи СССР". Коментарі виразно погрожують, що таке становище може мати „негативний вплив на совєтсько - американські відносини і на детант в загальному", з особливим наголосом на переговори в справі роззброєння.

У Чехо-Словаччині продовжується нагінка на дисидентів

Відень, Австрія. — Кореспондент „Ню Йорк Таймсу" Пол Гофманн інформує з Відня, що нагінка чехо-словацької політичної поліції і урядових чинників на дисидентів і авторів документу під назвою „Хартія 77" продовжується повною силою. Дисидентські джерела стверджують, що в останньому часі понад 80 дисидентів втратили працю і залишилися без засобів до життя. В окремій заяві дисиденти звертаються до західніх урядів, щоб вони інтервеніювали в справі переслідуваних в празькому уряді і в Об'єднаних Націях. У новому документі, що його західні кореспонденти називають „новою Хартією 77", чехо-словацькі дисиденти звертають увагу урядам 35-ох країн, які підписали Гельсінкську угоду, що людські права в Чехо-Словаччині не респектуються урядом, а сигнаторів „Хартії 77" піддається під поліційний терор і шикани урядових чинників. Деякі провідні дисиденти перебувають під домашнім арештом, як наприклад, проф. Ірі Гаєк, а деяких уряд хоче позбутися і створює для них труднощі, щоб таким чином змусити їх виїхати за кордон. Покищо більшість дисидентів операються тій підступній тактиці уряду, але деяке число провідних дисидентів рішилися на виїзд, щоб працювати за кордоном в користь поширення людських прав серед західніх народів. У Відні очікуються приїзду Зданека Млинара з родиною. Млинар був колись визначним членом Президії Центрального Комітету Компартії і займав високі становища в партії і уряді, а останньо, у пов'язанні з „Хартією 77", яку він підписав, його звільнено з праці, і, не зважаючи на всі апеляції до урядових і судових властей, Млинара, ніхто не хотів затруднити, побоюючись репресій поліції. Останній документ чехо-словацьких дисидентів поширився серед західніх кореспондентів і його опублікували багато щоденників, зокрема в Европі.

Постало Польсько-Українське Товариство в Німеччині

Мюнхен (УІБ). — Із ініціятиви польської та української груп відбулася 19-го травня ц. р. у Мюнхені польсько-українська зустріч з метою застанови над затісненням польсько-української співпраці на терені Німеччини. З польського боку в зустрічі взяли участь такі особи: представник польського уряду в екзилі на Німеччину В. Бронівой-Орлінські з Гамбургу, Стефан Козловскі, Здіслав Колодзейскі, Зигмунт Єнджеєвскі, Єжи Іранек-Осмецкі, Станіслав Мікіцюк, С. Мікіцюкова, Маріян Літвіняк і Е. Петрашевскі. З українського боку були приявні: голова ВО УНРади Т. Леонтій, мгр Антін Мельник, Мирослав Стиранка, Григорій Комаринський, Іван Марчук та Теодор Гринів.

Зустріч відкрив голова ВО УНРади Т. Леонтій. Він підкреслив необхідну потребу польсько-української співпраці та передав привіт президентові та польському урядові в екзилі. Після того керівництво зустріччю перебрав Бронівой-Орлінські, який зі свого боку, привітавши приявних, висловив надію, що ця зустріч приведе до затіснення польсько-українських взаємин. Секретарями зустрічі обрано З. Єнджейовського та М. Стиранку.

Під час зустрічі відбулася виміна думок на актуальні теми польсько-української співпраці. Більшість погодилася, що основою співпраці мусить бути щирість починань з обох боків. Заторкнено також проблему заяви, яка появилася в „Культурі" і стверджено, що, не зважаючи на всі її недоліки, вона матиме позитивний вплив. Не заперечено також, що можливо виринатимуть контроверсії, але їх при добрій волі можна завжди усунути. Під час розмов виринула також справа взаємної інформації про те, що діється в Польщі і в Україні. Зокрема підкреслено, що серед поляків не завжди існує правдивий образ

(Закінчення на ст. 6-ій)

У БОЛГАРІЇ ВІДБУВАЄТЬСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ ПИСЬМЕННИКІВ З КРАЇН — СИҐНАТОРІВ ГЕЛЬСІНКСЬКИХ УГОД БЕЗ УЧАСТИ УКРАЇНЦІВ

Софія, Болгарія. (УІС „Смолоскип" — телефоном). — В столиці Болгарії, Софії, 7-го червня 1977 р. розпочалася Конференція письменників з країн, які підписали в 1975 р. Гельсінкські угоди. Ця конференція триватиме один тиждень і вона присвячена темі „Письменник і мир : — Дух Гельсінок та обов'язки майстрів культури". В ній бере участь понад 150 письменників, майже з усіх 35-ти країн-сиґнаторів Гельсінкських угод, в тому письменники зі ЗСА і Канади. В конференції беруть участь 30 закордонних кореспондентів, серед яких є кореспондент „Смолоскипу".

У першому дні Конференції, у вівторок, 7-го червня, група західніх журналістів ставила домагання до організаторів, Спілки Письменників Болгарії, щоб їм надати статус повноправного учасника, що викликало замішання серед учасників і гострі протести. В середу, 8-го червня, серед учасників Конференції чужинецьких письменників з'явилася петиція в обороні Миколи Руденка, арештованого в Україні голови групи сприяння Гельсінкських Угод і переслідуваного члена цієї групи Олеся Бердника. Появу цієї петиції порушив голляндський кореспондент на вчорашній вечірній пресовій конференції. Не зважаючи на дружні літературні зв'язки між Україною і Болгарією, письменники з Української ССР не беруть участи у цій Конференції, не зважаючи на те, що заклик ініціяторів взяти участь у Конференції, був опублікований також в київській „Літературній Україні" з 22-го березня ц. р.

Відсутність України у Софії різко вражає, якщо взяти під увагу, що в Болгарії довгі роки працював і помер український демократичний діяч вчений Михайло Драгоманів, на болгарську мову були перекладені твори українських письменників, а в тому і Олеся Бердника, Олеся Гончара, Миколи Руденка, Євгена Гуцала, Ліни Костенко, Олександра Довженка, клясиків української літератури М. Коцюбинського, І. Франка, Лесі Українки і багатьох інших. Тут загально відомо, що найбільш знаними перекладачами української літератури на болгарську мову є Єтков Атанасов, Стоян Акердедзійов, Ліліяна Мінкова та багато інших.

Відсутність письменників з України напередодні Београду заперечує дух Гельсінок у співвідношенні між народами і країнами Европи.

КОНҐРЕСМЕН МАРКІ ВИСТУПИВ В ОБОРОНІ АРЕШТОВАНИХ УКРАЇНЦІВ — ЧЛЕНІВ КИЇВСЬКОЇ ГРУПИ

Бостон, Масс. — Конгресмен Едвард Дж. Маркі, демократ із Массачусетс, у відповіді на заклик УН-Союзу, щоб захищати людські права в Україні, вислав листи до президента Джіммі Картера, Леоніда Брежнєва та генерального секретаря ООН д-ра Курта Вальдгайма, висловлюючи своє стурбування порушенням людських прав в СССР.

Конг. Едвард Дж. Маркі

У своєму листі до Картера, конг. Маркі закликав Президента виступати в обороні українських політв'язнів, наголошуючи в своєму листі арештування Миколи Руденка, Олексія Тихого, Мирослава Мариновича та Миколи Матусевича — членів Київської Групи Сприяння виконання Гельсінкських угод.

„Гельсінкські угоди мусять бути впроваджені в життя, і ми не можемо залишитися оподалік, коли ці угоди явно ігнорують", — сказав конґ. Маркі. Він далі заявив, що ЗСА через Президента „повинні наголошувати важливу конечність людських прав для всіх людей, а зокрема для тих чотирьох осіб".

Конґресмен Маркі у своєму листі написав Брежнєву, що ці арешти — це „наявний доказ, що совєтський уряд далі застосовує тактику репресії".

„Я обурений, ствердивши, що совєтський уряд продовжує арештовувати людей, яких єдиною „провиною" є членство в організації, мета якої є впроваджувати в життя міжнародні договори. Ці арешти противорічать Гельсінкським угодам, саме тим угодам, які дисиденти хочуть впровадити в життя", — написав конгресмен Маркі Брежнєву.

Конгресмен Маркі рівнож закликав Об'єднані Нації захищати людські права в Україні.

„Я Вас прошу стати в обороні тих чотирьох осіб і вимагати їхнього негайного звільнення", звернувся з проханням конгресмен Маркі у своєму листі до д-ра Вальдгайма.

Пишучи до д-ра Анни Чопик, головної радної УНСоюзу, конґ. Маркі висловив надію, що його листи допоможуть українським політв'язням.

„Шикани над дисидентами повинні в цілому світі припинитися," заявив в кінці листа конґресмен Маркі.

Цим разом книжка Івана Гайдая написана мовою „старшого брата"

Український письменник Іван Гайдай, автор кількох гумористичних книжок довершив великого „подвигу", бо як інформує київська „Літературна Україна", в Москві з в-ва „Советский писатель" недавно вийшла його книжка — „Номенклятурний вареник", але цим разом російською мовою. „Письменник створив цілу галерію типів, які живуть не за правилами нашої комуністичної моралі, так чи інакше порушують радянські закони, норми соціялістичного суспільства", — пише „Літературна Україна". Цей твір для „радянської людини" має ще особливу вартість — „пізнавальне і виховне значення."

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нелеґальні імігранти

Недавно президент Джіммі Картер призначив спеціяльну комісію для переведення основного перегляду і введення можливих реформ у структурі і діяльності Іміграційної і Натуралізаційної Служби. Головною причиною рішення Президента було те, що та Служба не спроможна дати собі ради з проблемою нелегальних іміґрантів до ЗСА, які кожного року масово прибувають до цієї країни чи то з фальшивими документами, чи зовсім без жадних документів. В минулому році, наприклад, погранична сторожа переловила біля 900,000 осіб, які хотіли нелеґально перейти кордони ЗСА, але пів мільйона осіб все таки продісталися нелеґально до Америки і осіли тут як нібито „постійні мешканці".

Однак, проблема не стосується тільки минулого року. Департамент справедливости інформує, що під цю пору в ЗСА проживає від 4-ох до 12 мільйонів осіб, які прибули сюди незаконними способами, та що ці нелеґальні іміґранти займають приблизно один мільйон затруднень, які повинні б обсадити американські громадяни чи законні постійні мешканці. Речники Іміграційної і Натуралізаційної Служби твердять, що в самій нюйоркській метрополітальній окрузі живе біля 1.5 мільйона таких нелегальних іміґрантів, а з них коло 100,000 затруднені. Багато з них працює не на фізичних роботах, а займають вони бюрові праці і то навіть досить добре платні. Ці нелегальні іміґранти, забезпечені фальшивими документами, переважно не платять жадних податків. За статистикою Іміграційної Служби, в самій тільки нюйоркській метрополітальній окрузі федеральний, стейтові та міські уряди річно тратять коло 200 мільйонів долярів в податках, що їх отримували б, якщо ці праці були б обсаджені американськими громадянами чи законними постійними мешканцями.

Департамент справедливости теж інформує, що більшість із незаконних іміґрантів посилає своїх дітей до публічних шкіл, підтримуваних платниками податків, інші протизаконно отримують суспільну опіку („велфер"), а багато з них одержують допомогу на медичні видатки.

В час, коли безробіття позбавляє праці велику кількість американських громадян і законних мешканців, не можна дозволити на те, щоб нелегальні іміґранти були затруднені на поплатних постах. Не можна теж дозволити на те, щоб федеральний, стейтові та міські уряди втрачали річно мільйони долярів в податках, коли прибутки цих урядів і так ще далі порівняльно низькі з уваги на деякі залишки економічної рецесії.

Отже, треба схвалити рішення президента Картера перевести основний перегляд і ввести реформи у структуру і діяльність Іміграційної і Натуралізаційної Служби, зокрема щодо припинення нелеґальної іміграції до ЗСА. Деякі працівники Департаменту справедливости радять, щоб Конгрес схвалив законопроєкт, який вимагав би, щоб усі особи, які стараються отримати працю, доказали працедавцям своїми метриками народження, іміграційними або громадянськими документами, що вони живуть в ЗСА леґально. Крім того, треба збільшити бюджет для агенції, яка контролює діяльність пограничної сторожі, та збільшити персонал цієї сторожі, щоб в такий спосіб запобігти продіставанню нелегальних іміґрантів через кордони ЗСА.

Отже, треба якнайшвидше покласти край іміграційному беззаконню.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Володимир Мацьків

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ

Сподіваюсь, що Українській громаді відомо, що виховання нашого молодого покоління у теперішніх умовинах не належить до легких справ. Воно трудніше тим більше, що нам приходиться замешкувати у великих містах, де живуть люди, які не завжди можуть бути добрим прикладом для наших дітей.

Щоб виховання принесло справжню користь нашим дітям і молоді, щоб вони не почувались в житті чимсь нижчим та менше вартісним від загалу людей,з якими їм прийдеться зустрічатись в житті,щоб вони стали чесними та добрими членами своєї спільноти та народу і такими ж громадянами держави, в якій живуть — треба подбати, щоб вони отримали також інтелектуальне виховання.

Інтелектуальне виховання має за завдання розвивати ум молодої людини, тобто такі психічні властивості, як спостережливість, пам'ять, думання, уяву і подібне, що допомагають їй скоро орієнтуватись в кожній ситуації життя та знаходити з неї вихід.

Очевидно, що розвиток інтелекту у великій мірі залежить від досвіду, але не все і не всюди можна здобути в молодому віці стільки досвіду, щоб на ньому оперти ціле своє життя і працю. Тому дуже часто треба опиратись на досвіді й знанні інших, тобто — вчитись.

Інтелектуальне виховання провадять усі школи, від передшкілля почавши — на університетах скінчивши... Правда, кожна з цих шкіл підходить до справи з іншого боку, згідно з віком, досвідом і знанням своїх учнів.

Та це не значить, що батькам тут нема що робити, бо їм не слід входити в компетенцію школи. Навпаки, батьки повинні цією справою дуже цікавитись і брати в тому участь.

Кожна дитина — це інший світ й інакше сприймає усякі посторонні впливи, а в школі, де в клясах буває по 30-40 дітей, вчитель не завжди в силі підходити до кожної дитини згідно з її настановою. Тому батькам тим більше конечно звертати увагу на своїх дітей та слідкувати не тільки за їхніми поступами в школі та оцінками на свідоцтвах, але також перевірювати там, де це потрібно. Очевидно, ця допомога повинна бути так оформлена, щоб дитина чи юнак могли її приймати не як доповнення шкільної праці, але як звичайне співжиття в родині.

Щоб як слід оцінити свою дитину потрібно порозуміватись із учителем та нотувати його спостереження та завваги, щоб можна було все це перевірити та евентуально справити недогляд чи невідповідну оцінку. Вдома треба створити таку атмосферу, щоб дитина відчувала, що батьки про неї дбають, щоб вона мала до батьків повне довір'я. У частих розмовах батьків з дітьми, хай батьки слідкують, чи їхня дитина правильно оцінює всякі ситуації, що їх приносить життя, чи вона вміє виказати свої переконання (згідно з її віком) правильною мовою, чи ці її переконання згідні з дійсністю і на чому вони опираються тощо. Якщо завважимо, що щось не гаразд, постараймося доказати це в логічній формі, а також порадьмо дитині, де і як вона може знайти правильний доказ. Часто треба пояснювати ролю і значення інтелектуальної праці в житті окремих людей, а також народів. Треба пояснити дитині, що розвиток культури окремого народу, його знання, причиняються до піднесення значення і поваги того ж народу і світ вміє належно оцінити не тільки дану державу, але і окремих людей, які придбали тій державі це знання своєю працею.

Добре якщо батьки цікавляться відповідними книжками, а зокрема своїми рідними, якщо вони будуть їх купувати, читати та зберігати у своїй домашній бібліотеці, вважаючи їх за культурний скарб, та дискутувати у своїй родині із знайомими. Про заслужених людей, які працювали на полі освіти, науки, чи культури взагалі, треба все говорити з признанням та пошаною, щоб діти про це знали і це зрозуміли.

Дуже часто треба підкреслювати значення наукових осягів нашої спільноти та нашого народу, а теж засуджувати лінивство й безрадність, відомих нам і дітям осіб, які могли добитись гарних успіхів, а цього не зробили.

Від дітей, головно тих, які вже підростають, треба вимагати солідної праці, принагідно переглядати їхні зошити та інші записки, хвалити старанність праці, а ганити недбайливість.

Щоб збудити більше зацікавлення умовою праці у своїх дітей, батьки повинні час до часу приводити своїх дітей на популярно-наукові доповіді, вистави, відвідувати бібліотеки, архіви, музеї. Хай вони бачать ролю і значення науки та освіти. Треба цікавитися та зацікавлювати молодь найновішими здобутками науки, підкреслювати ролю своїх науковців у боротьбі за здобуття незалежности нашого народу. Така атмосфера батьківського дому завжди принесе великі успіхи не лише дітям, але й нашому народові. Добра атмосфера батьківського дому витворює взаємне довір'я, діти не матимуть ніяких таємниць перед батьками і в кожній складнішій ситуації шукатимуть поради та допомоги тільки в батьків.

Час від часу варто продискутувати справу, яка тепер дуже актуальна, а яка спричинює багато труднощів та клопотів державі та всім думаючим людям. Маю на увазі наркоманію та всякі теперішні ненормальні прояви зле вихованої молоді, як гіппізм та тому подібне. Хай наша підростаюча молодь навчиться правильно оцінювати життьові прояви середовища, в якому нам приходиться жити і працювати, щоб вона зуміла не забрудитись навіть тоді, коли їй прийдеться зустрічатись з довкіллям несумісним із нашими моральними стандартами.

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА В УКРАЇНІ

(УПБ, Рим) — Центр для студій релігії і комунізму в Кестоні, Англія, цього року намітив у своїм журналі "Religion in Communist Lands" присвятити окреме місце для Української Католицької Церкви в Україні. Директор центру, о. Михайло Бордо, є відомим дослідником релігійного питання в СССР. У весняному числі журналу появилась стаття нашого советолога і експерта від релігійних справ в Советському Союзі, проф. Богдана Боцюркова, в якій він на основі советських урядових джерел описує стан нашої Церкви „в катакомбах".

Автор коротко описує, як дійшло до ліквідації нашої Церкви в Галичині й на Закарпатті і як ця Церква із вісьма єпископами, 2,700 священиками, із чотирма духовними семінаріями, 2,772 парохіянами із 4,119 церквами „офіційно" перестала існувати. Штучна злука із московським Павріярхатом почала діяти при допомозі безбожницького уряду. Почалась боротьба за збереження тієї Церкви. Велика частина вірних назовні приєдналась до існуючої Православної Церкви тим, що бере участь у Богослуженнях, хоча в дусі вони залишилися католиками й зберігають свої давні практики. Все таки поважна частина втримує зв'язок із „нелегальними" католицькими священиками й монахами, які в різний спосіб уникнули арешту, або відбули свою кару за спротив „возсоєдиненію" і повернулись в Галичину та працюють на різних роботах, „приватно", секретно сповняючи свої священичі обов'язки. В часі т. зв. „десталінізації" у 1957 році католицькі вірні думали, що настане пора на віднову їхньої Церкви й в деяких парохіях почали проганяти православних священиків, чим Російська Православна Церква була чимало налякана, але окремим указом деканальних конференцій у Львові в жовтні 1957 року ці надії розвіялись. В заяві сказано: „Поголоски, поширювані уніятськими фанатиками й іншими противниками православ'я, що Унія буде відновлена у західніх областях, є вигадками наших ворогів, розчисленими,щоб обманути невозсоєднаних(з Москвою) духовних вірних".

Українська Католицька Церква належить до найбільших заборонених Церков в Советському Союзі. Тридцять літ по її ліквідації вона все таки не піддалась насильству. „Піддержувані сильними українськими громадами на Заході, уніяти збереглись, не зважаючи на постійні переслідування, і внутрі Православної Церкви (як таємні уніяти) і як „нелегальні" із своїми єпископами і мережею світських і монаших станиць. Вони лучать свою щоденну заробітну працю із таємним релігійним служінням, яке сповняють у приватних домах, на цвинтарях і навіть в офіційно замкнених церквах" — пише проф. Боцюрків.

Наш професор розрізняє три категорії уніятів, що діють тепер в Західній Україні:

1. Перша група — це ті, що в серці залишилися уніятами, а назовні практикують свою релігію у православних урядових церквах. Вони вважають себе частиною Католицької Церкви силою — віддалені від Ватикану й підчинені режимові. Вони становлять велику частину вірних. Вони теж симпатизують із своїми співбратами „у катакомбах", мають зв'язки із „нелегальним" своїм духовенством і допомагають їм. В 1973 році, для прикладу, трьох таких „православних" священиків і трьох мирян таємно передрукували 2,000 уніятських молитовників, псалтирів і служебників, використовуючи державну друкарню у Львові (з журналу „Жовтень", Львів). Їх за те суджено. Якщо Католицька Церква стане вільною, ця велика частина вірних повернеться до неї. Заходить небезпека, що старі священики (католицькі), які опинились в тій групі, щоб в той спосіб зберегти католицьку віру в рамках офіційних можливостей, помалу вимирають і на їхнє місце приходять нові священики — виховники православних семінарій. З браку священиків багато церков замикається. Ось, що пишеться в одному приватному листі з України, якого цитує проф. Боцюрків: „В моїм селі нема священика, але нарід іде щонеділі до церкви, із дяком співають утреню і Службу Божу при засвічених свічках і чаші на престолі".

2. Друга група — це ті, що відкидають Російську Православну Церкву, як схизматицьку й московську і таку, що пішла на службу атеїстичному режимові. Деякі з інтелігенції з тієї групи ходять до ще існуючих латинських католицьких церков, а більшість належить до „Церкви в катакомбах", беруть участь в її таємних Богослуженнях. Ця підпільна уніятська Церква начислює біля 300-350 священиків на чолі із трьома або й більше єпископами. Вони визнають над собою власть Первоієрарха Йосифа Сліпого. В самім Львові, за інформаціями того самого советського джерела, було біля 80 священиків у 1974 році. Майже всі ті священики працюють на різних державних роботах, або вже є на пенсії; багато з них відбули свої десятки літ ув'язнення. Советська поліція знає про їхню працю й часто робить „наскоки" й обшуки по їхніх мешканнях. Ряди тих священиків доповнюються новими вишколеними в цій підпільній Церкві священиками. Ці молоді, — пише проф. Боцюрків, — бувають більше ревнивими й завзятими, як старші.

3. Третя, найменша група — це найбільш радикальна й скрайня, що створила новий рух т. зв. нео-уніятів, яких популярно звуть „покутники". Їх початок датується від п'ятдесятих років і постали вони в лоні Церкви в катакомбах. Цю групу безпощадно переслідує уряд і поліція. Це люди строго релігійних і національних поглядів. Советські джерела так їх характеризують: „вони поширюють серед населення кличі про Богом-вибраність українського народу, забороняють вірним брати участь у виборах, в громадсько-політичному житті, накликають відмовлятись служити в советській армії, працювати в советських підприємствах, давати на виховання дітей в школах, просити медичної помочі. З одної сторони ці нео-уніяти проголошують себе чисто релігійним рухом, „правдивою апостольською вірою", а з другої сторони вони спекулюють на національних почуваннях, заявляючи, що „Господь підніс" Україну, яка нібито була „століттями в поневоленні, в жорстокім невільництві й неволі". Так ото вони стараються розпалювати ненависть до інших народів, а на першому місці до російського народу,який ніби приніс атеїзм Україну". (Це цитата із советського джерела).

Від 1968 року уніятська Церква в Галичині посилила свою діяльність, скріплену відновою сусідньої уніятської Церкви в Чехо-Словаччині, а також із посиленим рухом дисидентів, рухом спротиву. Советський уряд відповідає на всі способи спротиву гострими репресіями й пропагандою проти тієї „буржуазної націоналістичної Церкви", яку „назавжди відкинув український народ". Уряд є заалярмований активністю уніятів. Проф. Боцюрків цитує слова советського агітатора з України на конференції про католицизм в СССР, що відбулась в грудні 1960 року в Литві: „...плекаючи надії про віднову уніятської Церкви, її оборонці намагаються переконувати духовних осіб, що прийняли православ'я, щоб вони відкинули „москалів" і відкрито та скрито продовжували уніятську проватиканську лінію. У деяких областях України зорганізовано нелегальні школи, щоб вишколювати уніятських священиків. У багатьох місцевостях уніяти самовільно відкрили досі замкнені церкви й відбувають свої релігійні служби (без дозволу)".

Закінчує свою статтю проф. Боцюрків розділом „Оборона уніятської справи і Ватикан". Справу Української Католицької Церкви взяв в оборону ук-

(Закінчення на ст. 5-ій)

АМЕРИКАНЕЦЬ ЗАЗЕЛЕНЮЄ АФРИКАНСЬКІ ПУСТИНІ

(М.Р.). — Лойд Топер — це власник стоакрової фарми в Седоні (Північна Арізона). П'ть літ тому купив він невеличкий лісовий розсадник і так успадкував від попереднього фармера кріпку породу сосон, які ростуть у СССР, а саме недалеко гори Емор Ухі між Каспійським і Аральським морями. Ті дерева розвиваються дуже скоро, аж до 30 стіп висоти на протязі десятьох літ, хоч мають дуже мало дощових опадів, всього 10-13 інчів річно.

Лойд Топер уже засадив 200.000 деревець у Марокко. Марокканці, каже він, хочуть здійснити пророцтво Старого Заповіту про зазелення пустині, а він їм допомагає в цьому. Зацікавленим не хоче зрадити відкіля бере насіння, каже тільки, що від одного лісника, який має під своєю контролею таке унікальне місце десь на Близьому Сході. Ті дерева не мають власного насіння протягом 7-10 літ. Яких сім літ тому прислав той лісник американцеві Бенетові фунт насіння в заміну за насіння арізонського кипарису. Топер впевняє, що дерева з Бенетового насіння кращі з вигляду й витриваліші, ніж інші сосни того роду. Тепер Топер має деревця в тисячах розсаджених на своїй фармі. З кінцем цього року задумує вернутися до Марокко, щоб особисто допомагати при садженні коло шість мільйонів монделських сосонок на приблизно 200.000 окрах землі. Він також має в пляні засаджувати такі дерева в Тунісії, З'єднаних Арабських Еміратах, в Абу Джабі, Омані й Савдійській Арабії. Скільки коштує таке зазеленювання пустині Топер відмовляється сказати, зазначуючи лише, що один сіянець коштує коло 50 дектів, а більші дерева коштують більше. Він продає також багато монделевських сосонок у ЗСА для засаджування в сухих неродючих стейтах, як наприклад, Тексасі і Арізоні.

Іванна Рожанковська

ПЕРСПЕКТИВИ НА МАЙБУТНЄ

[Програмова доповідь,відчитана на III-му Конгресі Світової Федерації Українських Жіночих Організацій у Торонті, Канада, 28-го травня 1977 р.]

(2)

Завдання, що їх приймала Міжнародна Жіноча Рада та намагалася здійснювати за допомогою Національних Рад, мінялися відповідно до вимог часу, економічних і соціяльних потрясень, через які переходило людство. Національні Ради брали до уваги ці напрямні, популяризували їх на своїм терені, а здобувши впливи у власних державах, домагалися реформ дорогою урядових акцій та законодавства. На соціяльний поступ та піднесення економічного рівня широких мас населення, хоч би частини світу, склалося багато факторів, одначе жіноцтво свідоме того, що і воно має великі заслуги у здійсненні їх. Згодом постало більше міжнародних жіночих організацій, що присвячували свою увагу різним проблемам і здобували популярність і підтримку серед жіноцтва світу. Міжнародна Жіноча Рада залишилась досьогодні чи не найбільш престижевою між ними, часто співпрацюючи з іншими у справах спільного зацікавлення. З постанням Ліги Націй, а опісля Об'єднаних Націй, міжнародні жіночі організації приступили до активної співпраці та стали речником інтересів жіноцтва світу.

Від зарання емансипаційних змагань жіноцтво обстоювало мирне наладнування міжнародних спорів. Чи не іронія долі, що якраз світові катаклізми, війни, найбільше причинилися до здобуття рівноправности жінок, почавши від громадянської війни в ЗСА. В час воєн чоловіків покликували до військової служби, а варстати праці, бюра, воєнна продукція залишались необсаджені. Жінки виповняли прогалину. По закінченні воєн, багато з них не хотіло резиґнувати зі здобутих постів та економічної незалежности, вдови по вояках продовжували працювати, щоб утримувати родину.

Український жіночий рух, подібно як політичний, соціяльний, економічний і культурний розвиток українського народу, не постав як синтеза власних потреб та інтересів в умовах самостійного існування. Вістки про жіночий рух, що приходили до Східньої Европи, не натрапляли на пригожий ґрунт. Індустріяльна революція, що на дальшу мету причинилася до демократизації Західньої Европи, відбилася на Сході далеким відгомоном. Жіноцтво різних частин України розділене політичними кордонами, підносило клич рівноправности в міру можливостей та специфічних умов кожної займанщини.

Царський режим протиставився поступові в кожній формі, а у відсталій Галичині лиш одиниці слідкували за подіями у світі і тому їхні почини не мали впливу на загал жіноцтва. У найбільш несприятливих умовах політичного життя знайшовся по обох боках Збруча гурт свідомих, талановитих, освідчених жінок, що стали носіями нових ідей та промощували шлях для наступних поколінь. Їхня освітня, харитативна, культурна, письменницька діяльність зосереджувалася на пекучих потребах українського народу, зокрема жіноцтва. У половині минулого століття поставали на східніх землях недільні школи для селян та міського пролетаріяту, розвинувся народницький рух, що мав на меті пізнання села та піднесення його освітнього та економічного рівня, гін до вищої освіти. У цій праці брали участь жінки поруч з чоловіками, вони згодом включалися до політичних угрупувань, що ставили опір царському режимові. Спорадичні спроби засновування жіночих організацій були звичайно ліквідовані поліційною владою.

Від кінця минулого століття почалися в Галичині спроби творення жіночих організацій місцевого характеру. Хоча вони не мали змоги розгорнути ширшої діяльности та об'єднатися для спільної праці, одначе започаткували український жіночий рух та поставили наріжний камінь під майбутню будову. Особи і почини надто добре відомі, щоб над ними зупинятися. Ці перші заходи є лише доказом, що у самостійній державі українська жінка не була б залишилася позаду жінок західнього світу. За короткий час незалежности України почали спонтанно поставати жіночі організації, що дуже скоро створили Українську Жіночу Раду і приєдналися до Міжнародної Жіночої Ради, де гідно репрезентували українське жіноцтво на міжнароднім терені. По програній війні ці зв'язки урвалися. Хоч були особисті контакти та напівофіційне членство у деяких міжнародних жіночих організаціях, це не мало питомої ваги повноправної репрезентації самостійної нації.

Справжній ріст українських жіночих організацій почався по Другій світовій війні у Галичині, Чехо-Словаччині та на американськім континенті. Його завершенням було скликання першого Жіночого Конгресу у Станиславові 1934 року, у висліді якого постав у 1937 році Світовий Союз Українок. У Конгресі взяли участь визначні громадські постаті Галичини та еміґрації, послуживши йому своїм знанням і досвідом та своєю співпрацею і причинившись до висого рівня нарад і резолюцій, що стали дальшим дороговказом жіночої праці на майбутнє.

Цей перший величавий здвиг українського жіноцтва, що включав тисячі селянок, став доказом громадської зрілости української жінки, її турботи за цілість національного життя. Це світлий момент на тернистій дорозі української жінки у службі батьківщині. За словами Мілени Рудницької, „Український Жіночий Конгрес, що був підрахунком наших сил, не тільки вказував на ту велику роботу, що наше жіноцтво зробило впродовж своєї організованої участи в громадському житті. Він засвідчив, що нас, українських жінок, єднає щось більше, як спільне місце при станках громадської роботи, більше, як спільний ритм праці. Він виявив нашу збірну, таку й не іншу поставу до поодиноких питань національного життя, поставу, що випливає із свідомости того покликання, яке в житті нації, як і в житті сім'ї має жінка, та що дає, зберігає, уздоровлює життя. Умови нашого національного життя ставлять до нас свої окремі домагання. Вони вимагають від нас плекання в приватному і прилюдномі житті міцних, невгнутих характерів, боротьби з бажанням особистої наживи, поборювання руїнницьких нахилів та протиставлення їм первня внутрішнього ладу. Вони домагаються від нас скріплювання в душах всіх членів одної нації почуття національної спільноти, поборювання духових кордонів, боротьби з усім, що різко роз'єднує, з партійною заїлістю, з безвідповідальною пресовою полемікою. Такі і ще дальші перспективи свідомого впливу жіноцтва, як співтворчого чинника, на цілість національної культури, а зокрема на її непроминаючі етичні вартості — відкрила перед українським жіноцтвом його організована участь у громадському житті". 1).

Світовий Союз Українок, що постав у 1937 році, не розвинув діяльности. Політичні події в Галичині та вибух Другої світової війни закінчили цей етап росту жіночих організацій на рідних землях. В обмежених обставинах воєнної доби численні гурти жіноцтва продовжували передувсім харитативну працю допомоги полоненим, біженцям з центральних земель та іншим. Діяльність Союзу Українок в Галичині, протоколи і резолюції Українського Жіночого Конгресу припадають порохом. За малими винятками, організаторок і провідниць немає в живих. Одначе, вони — це перше звено цього ланцюга, до якого нав'язуємо сьогодні, і тому слід познайомитися з їхніми ідейними заложеннями і далі будувати на тім, що вони започаткували.

По закінченні Другої світової війни майже ціла територія України опинилася під советською займанщиною. Советський Союз, переємець царського гніту, забезпечивши повну рівноправність жінок у своїй конституції, використовує працю жіночих умів і рук для закріплення колоніяльної невільничої системи в Україні.

(Продовження буде)

1). „Жінка", 1 січня 1935 р., ч. 1, стор. 2.

Тріюмф Воскресної пісні

Краса співу у його мистецькій глибині є неначе образом духовної надприродної і вічної краси. Спів, це чудовий символ молитви. Мелодія співу розходиться усюди, подібно в молитві душа людини розширяється на весь світ, щоби любов'ю ближнього обійняти всіх братів.

Співана молитва робить враження чогось вищого, надземного, янгельського. Церковні мелодії мають щось херувимсько-непорочного, взнеслого і благородного. На церковному співі створений, немов мозаїка наш літургійний обряд. Спів у церкві настроює людську душу до його поваги, до маєстату віри, що її голосить обряд. Христос прийшов у світ служити людству, так і все в нас мусить бути на службі Господеві і людям.

Пророк і псальмоспівець Давид висказує подяку Творцеві надхненими словами — ,,Які величні діла Твої, Господи! Все премудре створив Ти. Повна земля творінь Твоїх''. І як вислід розуміння премудрости Божої, глибокого почуття краси Божого світу і вдячности за створення і опіку — ,,Славитиму Господа, поки життя мого. Співатиму Богові, моєму, доки живу'' (пс. 103, 24, 33).

Зрозуміло, що це питання не для тих, хто не вірить у Христа, Його науку і вічність, хто вважає, що поза земним життям людини не має нічого. А коли для людини всі кінчається смертю, то чи не байдужий цій людині усякий проґрес, всі духовні стремління і досягнення, в тому і невмирущий спів, притаманний нашій українській Церкві від початків прийняття християнства св. Володимиром, розвій якого проходив протягом віків.

З таким наставленням і з таким розумінням питання прослави Бога, створено Об'єднаний хор при Філядельфійській Митрополії, що його надхненником є Владика Василь Лостен.

В часі Евхаристійного Конгресу, що відбувався в місті братньої любови — Філядельфії, виступив Об'єднаний хор у повній своїй величі і красі, заявляючи тим свою віру і прив'язання до Евхаристійного Христа. Вже сам, цей вдалий виступ на Евхаристійних святкуваннях, підказав думку продовжувати цей могутній інструмент, збудований з людських душ і сердець.

Концерт Коляд та Щедрівок в злуці з Архиєрейською Літургією, відслуженою в Катедрі Непорочного Зачаття, з нагоди роковин Незалежности і Соборности України 22-го січня ц. р., був дальшим етапом розвою хору. Сьогодні, названий хор затріюмфував концертом — ,,Воскресних Творів і Пісень'' в дні 1-го травня ц. р., у Філядельфії, а 15-го травня ц. р. в Нюарку, Н. Дж., в церкві св. І. Хрестителя.

Знамените виконання програми, це розкішний пир на прославу Христа і Його Матері, Цариці травня. Свої переживання може передати вірно тільки той, хто мав щастя слухати цілу програму концерту.

Об'єднаний хор в числі 180 співачок, співаків виконав: М. Вербицького ,,Христос Воскрес'' із сольо Андрія Добрянського бас-баритона, соліста метрополітальної Опери в Ню Йорку. Обстанова самої церкви, увінчаної розкішною мозаїкою, як і виконання першого твору, повели слухача в чудовий світ Божого Царства. Серця приявних відчули на собі слова Божественного Спасителя — ,,Шукайте перше Царства Божого та правди Його, і те усе доложиться вам'' (Мат. 6, 33). В такому ж наставленні проходив концерт. ,,Богородице Діво'' А. Гнатишина зі сольо Марти Кокольської, сопрано, що його проспівала співачка з повним вирозумінням композиторського задуму, звеличено Пречисту Діву, Царицю травня. Перлину з Воскресної Утрені — ,,Плоттю уснув'' в обр. Ст. Людкевича з акомпаньяментом хору заспівав Андрій Добрянський, розбудивши в душах переживання і насолоду подібного співу нашим мучеником за віру і Христа сл. п. Єпископа Йосафата Коциловського.

Марта Кокольська у піснях: ,,Чашу спасіння прийму'' М. Березовського, та ,,Великодні думи'' Гр. Китастого, з дуже великими спроможностями знаменитої співачки, була наскрізь опанована і виконала твори без найменшого закиду. Фортепіяновий супровід Галини Клим, відомої піяністки-педагога, проходив у повній інтимності молитовного настрою.

Бортнянський, український клясик, заблистів величчю та багатством божеського акорду у Концерті Ч:23 — ,,Блаженні Люди'' та того ж ,,Ангел сповіщав'' (Ангел вопіяше). Повнотою співучости свого голосу Андрій Добрянський заблистів в піснях: ,,З молодости моєї'' (От юности моея) П. Козицького-Добрянського та ,,Псальм 94-ий'' В. Барвінського. З приємністю належить згадати ім'я акомпаньятора Томи Гринькова, концертного піяніста.

На закінчення цього імпозантного концерту хор проспівав Бортнянського ,,Сей день'' Концерт Ч. 9 та ,,Христос Воскрес'' А. Гнатишина з сольо-сопрано Марти Кокольської.

Концерт ,,Воскресних Хорових Творів'', за словами о. митрата Шумовського, пароха Троїцької Православної Церкви в Ірвінгтоні, Н. Дж., — це унікат на ґрунті Української Церкви, і він стався тріюмфом прослави Бога. Небо, натомість, не пожаліло чудової погоди та спонукало любителів співу заповнити простору церкву. Всі насолоджувалися мелодійністю творів праці рідних нам композиторів, що їх вірно відтворив і виконав імпозантний Об'єднаний хор. На превеликий жаль, духовних з деканату Ню Джерзі, за вийнятком о. Панасюка з Випани, не було, можливо, що їм на це не дозволили їхні обов'язки. Хорами на переміну проводили — Михайло Добош та Осип Лупань. Хорам акомпаньювала обидва рази Лідія Бульба, що у великій мірі причинилася до успішности концертів, як у Філядельфії, так і в Нюарку. Піяністкою нюаркського хору є Марія Павловська. Хористам належиться признання за їхній великий вклад праці, увагу та гідне трактування пісень.

Всі приготування до концерту поробив о. Михайло Кучмяк ЧНУ з допомогою о. Івана Сироти та всіх отців Чину.

На вступі концерту о. Кучмяк Михайло ЧНІ., парох та ігумен привітав хор, солістів, диригентів, акомпаньяторів та всіх приявних словами нашого Владики Василя, що в тому дні був перешкоджений (благословення церкви в Барнсборо), але словом своїм був із хором і всіми нами. Могутнім — Христос Воскрес, що його відспівав хор, закінчено цю імпозантну та вдалу імпрезу. На закінчення о. парох церкви св. І. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., подякував всім виконавцям.

На честь і славу Цариці травня всі приявні з хором відспівали — Молебень до Матері Божої, що його могутні акорди здригнули стінами сильної, могутньої будівлі-храму Божого. Такого могутнього співу, що виливався з глибин соток людських сердець, нюаркська церква не переживала дотепер.

Парафія разом з місцевим хором щедро вгощувала філядельфійський хор. В часі прийняття з висловами подяки хорові виступив о. парох М. Кучмяк, а йому відповів голова Об'єднаних Хорів п. Маріян Капій, висловлюючи свій подив парафії Нюарку за таке гарне і щире прийняття. При милій та родинній атмосфері час проходив скоро, як і скоро наспіла година від'їзду хору до Філядельфі.

М....к

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

Започатковано українську збірку в Поштовому Музеї Канади

Оттава (ОУПС). — Оснований у 1974 р. „Національний Поштовий Музей Канади" в Оттаві придбав для своїх колекцій збірку українських поштових марок, надруків, листівок, конверт із українськими написами й портретами. Цю збірку передав Музеєві проф. Яр. Рудницький із Вінніпеґу з метою започаткувати українську колекцію в ньому. Найцікавіші в збірці цілісні конверти з надруками одно- й двомовних адрес українських установ, організацій, видавництв, осіб не тільки з Канади, але й із усіх інших країн українського поселення в Вільному Світі. Українська колекція постійно доповнюється пожертвами інших збирачів. Хто мав би охоту допомогти в її розбудові повинен посилати матеріял на адресу: „Національ Постал Мюзеум", Оттава, Канада.

Вечірка випускників Школи Українознавства в Чікаґо

Наспіла морозна субота, 12-го лютого 1977-го року. На перший погляд здавалося, що це день, який нічим не відрізняється від інших днів року. Все ж для українського Чікаґо, а зокрема, для Школи Українознавства, що існує при Т-ві. учительської громади, цей день був святочним. Того ж дня вибранці нашого чікаґського поселення-українська молодь, випускники зі Школи Українознавства мають свою матуральну вечірку під кличем,,На порозі майбутнього''.

Заходимо в простору залю осередку СУМА, що приміщується при рухливій вулиці Чікаго. Заля чепурно прикрашена різнокольоровими стрічками, які весело тріпочуться під найменшим подувом повітря. Батьки матуристів засіли за численними столами та очікують репрезентції укра їнському суспільстві їхньої дитини, тепер вже випускника Школи Українознавства.

На лицях у більшості батьків змальовується зрозумілий сум, бо їхня дитина покидає безжурне дитинство та вступає на шлях зрілої людини, шлях устелений рожами але й колючками розчарувань, неуспіхів... Одночасно й видно на лицях тих батьків й проблиски радости, гордости, та самовпевнення , що їхня довголітня фізична та фінансова посвята з частим відмовленням особистої вигоди, саме тепер принесла їм винагороду, бо ж їхня дитина виходить із мурів української школи на шлях майбутности, як надійний член українського суспільства, наша повновартісна зміна.

Вже заля виповнюється великою кількістю української молоді. Це приятелі та рідні цьогорічних випускників. Вони, немов різнокольорові метелики прикрасили приміщення, радуючи очі глядача своєю красою та молодістю.

Незабаром п. Чемеринський, голова Комітету влаштування цьогорічної вечірки матуристів, виступивши на сцену, привітав батьків, гостей та молодь і попросив до провадження вечора мґра Луку Костелину.

Господар вечора, гостинно привітавши приявних на залі, попросив оркестру заграти традиційний ,,марш випускників'', під звики якого незабаром на залю виступили двома рядами цьогорічні матуристи. Випускників було багато, бо аж 50. Вони слухняно виконували зарядження їхніх клясних опікунів, створивши велике коло на середині залі. У кожного із випускників-червона рожа-символ любови й надії.

Їхні опікуни п-ні Хойнацька та Д. Грушецький представили поіменно своїх вихованців-матуристів. Правда, й тут не обійшлося без усмішки, коли одим з учителів представив випускників з відтінком гумору.

Приємно було бачити на вечорі цілий учительський склад Школи Українознавства. Була голова Учительської Громади п-ні Дмитерко, директор школи мґр М. Губчак, його заступник п-ні Чижакова, була й перша учителька цьогорічних випускників п-ні С. Кавка, яка певно додала їм не раз відваги та довір'я до школи. Треба знати, що п-ні С. Кавка, як учителька 1-ої кляси в Школі Українознавства, має незрівняні здібності в підході до заляканих дітей.

На залі були також священики. Ці дбайливі духовні опікуни своєю приявністю ще більше піднесли врочистість свята. Від катедри св. о. Миколая був молодий, недавно висвячений священик о. Б. Коцур та від собору свв. Володимира і Ольги — о. митрат М. Бутринський.

На залі була також нова професійна учителька музики п-ні Христя Руштицька. Поміж численними гостями були: головний предсідник УН Союзу Йосип Лисогір, голова УРСоюзу інж. Іван Олеквин, мґр Іван Базарко, адміністраційний директор УККА, М. Панасюк, голова місцевої філії УККА. Був також новообраний голова Батьківського комітету Школи українознавства мґр Микола Домашевський.

Гостей та шкільних працівників окремо привітав мґр Лука Костелина. Він також попросив до слова та привіту діючого директора Школи Українознавства мґра М. Губчака, який у своєму короткому слові. привітавши присутніх, також поінформував що за 26 літ існування цієї школи було 601 випускників, а цього року мури школи опускає 50 молодих, надійних українській спільноті випускників та випускниць.

Опісля слідували привіти матуристам від панів Йосипа Лисогора та Івана Базарка.

Свою ролю господаря дуже успішно із чуттям виконував мґр Л. Костелина, надаючи своїм особистим чаром та швидкістю приємного настрою. Роля такого господаря є досить важкою, з уваги на те, що тут подивуґідно дуже було багато молоді та гостей, яких заля майже не поміщувала у своїх стінах.

Однак мґр Л. Костелина, здається, нікого не забув, представляючи та вітаючи поіменно кожного з приявних. Цей його жест надав додаткової теплої родинної атмосфери вечірці.

Після представлення цьогорічних випускників та виголошення привітів для них, господар попросив популярну в Чікаґо оркестру Ів. Стеціва „Веселі Часи", під приємні звуки якої незабаром закружляли в танцю пари молоді та їхніх батьків. Безумовно, що тут не зламано традиції, бо перший танець-вальс призначено виключно для матуристів та їхніх батьків.

Ще довго опісля залю СУМА виповнювали звуки популярних тепер українських „рок" мелодій, до яких молодь танцюючи, забавлялася.

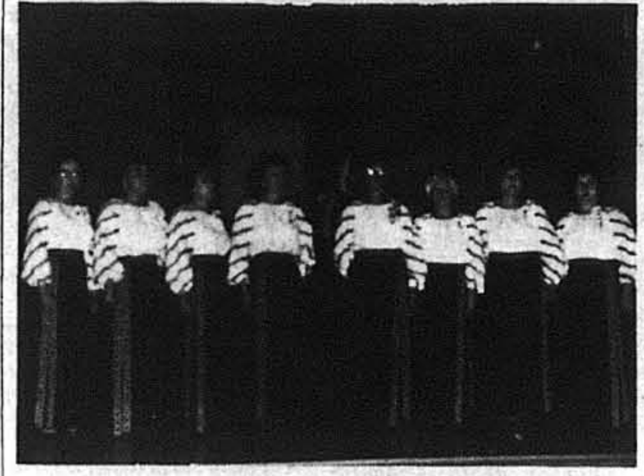
На цьогорічну вечірку Школи Українознавства прибули приємні гості-цьогорічні випускники з православної школи св. кн. Володимира з їхньою улюбленою директоркою п-ні А. Дяченко-Кочман. Школа лише , що їх не представлено разом з усіма, що треба зачислити до неґативів.

Варто також згадати й про багато випосажену кухню в заряді матерів випускників. Столи угиналися під канапками, печивом. На спеціяльне вирізнення та подяку заслуговують пані: Л. Бідна, М. Гриневич та О. Андрушко, які додали багато старань та праці.

Назагал цьогорічна вечірка матуристів Школи Українознавства була успішною та приємною. Спостерігаючи щасливі молоді пари, мимоволі насувається у глядача тривожна думка, чи багато з цієї молоді одружиться у своєму колі, підбираючи українця подругом життя? Бо в противлежному випадку може вийти так, що довголітній труд та посвята батьків і школи підуть надармо, а українське суспільство в випадку мішаного подружжя в більшості втрачає надійного та потрібного йому члена.

Катерина Домашевська

Відзначення 60-ліття Української Національної Революції і 35-ліття УПА в Гартфорді

Виступ хорового гуртка „Горлиці" при ОЖ ОЧСУ в Гартфорді. Зліва: С. Шагай, Л. Рудзінська, Е. Заставська, Н. Кривоніс, С. Радьо, І. Мельник, Г. Кебало, Ю. Колінська. (На знімці бракує мист. керівника панни Н. Кравець).

„Вшановування пам'яті Героїв України, це моральне зобов'язання кожного свідомого члена української нації, бо Герої — це джерело життя нашої нації. На їх ідеалізмі і геройстві виховувалися і виховуються нові покоління. Життя Героїв — це книга бесмертя, книга ідеалів людини на землі."

Сповняючи свій обов'язок, Організації Визвольного Фронту міста Гартфорду врочисто відзначили 22-го травня 60-ліття Української Національної Революції, 35-ліття постання УПА і „Рік Української Жінки-Політв'язня", з відзначенням Героїв України в поодиноких епохах Українських Визвольних Змагань.

В ранніх годинах в обох українських церквах відслужено Панахиди за душі поляглих Героїв України, з участю уніформованої молоді СУМА і Пласту, та їхніми організаційними прапорами.

О год. 5-ій по полудні в Українському Народному Домі відбулася святочна програма, яку відкрив голова 5-го Відділу ООЧСУ П. Шагай, підкреслюючи велич Героїв України та їхній вплив на формування національно-світоглядового характеру в боротьбі за Волю України.

Після слова — відкриття хоровий гурток „Горлиці" при ОЖ ОЧСУ виконав пісню „Молитва за Україну", яка була немов би введенням в екстазу відданости пошани і респекту всім відомим і невідомим борцям за Волю України. Після „Молитви" хвилиною мовчанки вшановано пам'ять Героїв України.

Святочну доповідь виголосив А. Рудзінський. Прелеґент проаналізував революційну боротьбу українського народу за свою державність, наводячи при тому відповідних до програми дня цитатів, чим ввів цікавого слухача в реальну дійсність даного часу. Дещо довше зупинився над подіями Другої світової війни, повстанням УПА, та відповідними арґументами звернув увагу на символ цієї боротьби та її героїчного Командира сл. п. ген-хор. Тараса Чупринку.

Юнацтво СУМА під керівництвом подруги Анни Покори виконало групову рецитацію, яка пройшла з повним успіхом та признанням всім виконавцям за добре виконання своїх роль

Прикінці хоровий гурток „Горлиці" виступив вдруге з трьома піснями: „Сміло, друзі", „Чи чуєш, мій друже" і „Слава Україні". Добре виконання пісень говорить само за себе, що „Горлиці" натрудились чимало, за що щедра публіка їх завжди охоче слухає та радо вітає.

Відспіванням українського національного гимну закінчено свято.

Слід теж відмітити, що „Рік Української Жінки-Політв'язня" заходами ОЖ ОЧСУ був окремо відмічений відповідною святочною програмою 19-го березня 1977 року, який був вдалою та поважною того роду імпрезою.

П.Ш.

Об'єднання Українських Домовласників у Чікаґо

Доля української дільниці у Чікаґо лежить всім нам на серці. Тут знаходяться усі наші установи, організації, школи, банки і головні церкви — на будову чи віднову яких складено багато мільйонів долярів.

Щоб охоронити цю околицю від небажаних зовнішніх впливів та задержати в українських руках наші власники домів постановили об'єднатися і тим самим спільними силами боронити себе від небажаного елементу.

Саме 4-го травня ц. р. за ініціятивою кількох людей під протекторатом Відділу УККА скликано перші ініціятивні сходини. Заля Народного Союзу заповнилась зацікавленими нашими домовласниками. На цих перших сходинах одноголосно обрано Тимчасову Управу, яка має підготовити плян праці, статут Об'єднання Домовласників та скликати Загальні Збори:

До Управи увійшли: Ярослав Кульчицький — голова, Теодор Яцків —1-ий заступник голови, Володимир Огаренко — другий заступник голови, Ростислав Боднарук — секретар, Володимир Бережан — скарбник, Люся Самбірська —преса і радіо, Євстахій Ільницький — організаційний референт. До організаційної референтури увійшли ще панове: Василь Корeчинський, Андрій Іванюк, Яків Білик та Михайло Ольшанський. До Контрольної комісії належать: Омелян Плешкевич Василь Мудрий і Петро Гуцул.

Тимчасова Управа вже намітила головні точки праці Об'єднання Українських Домовласників:

— Перевести реєстрацію всіх домів, які є власністю українців.

— Реєструвати доми, що є на продаж і мешкання до винайму в нашій околиці.

— Реєструвати охочих купити доми в українській околиці.

— Старатись перед міською Управою позбутись з нашої околиці домів, що є у поганому стані.

— Допомагати домовласникам у правничих і фінансових справах.

— Нав'язувати зв'язок з домовласниками інших національностей, які також хочуть задержати свої будинки в доброму стані.

— Впливати на всіх, щоб наша околиця виглядала чисто і взірцево.

— Домагатися від поліції більшої безпеки для нашої околиці.

— Старатися усунути з дільниці шкідливі банди-ґенґи.

Та ще багато інших справ, які зможемо перевести тільки об'єднаними силами. Вже на перших ініціятивних сходинах коло 70 домовласників підписали свої заяви вступу до Об'єднання — тепер черга на інші.

Тимчасова Управа постановила скликати Загальні Збори Об'єднання Домовласників у середу 15-го червня о год. 7-ій вечора в залі Народного Союзу при 845 Норт Вестерн евеню.

По всі ближчі інформації просимо звертатись до голови Об'єднання Українських Домовласників Ярослава Кульчицького, на число телефону 342-0444.

Люся Самбірська

Загальні Збори Т-ва за ПУПУКЦеркви, Відділ у Боффало

Діяльний Відділ Т-ва за ПУПУКЦ у Боффало зокрема з кольпортажі і грошових збірок на Патріярший Фонд відбув свої чергові Загальні Збори при впівучасті майже пів сотні мирян в церковній залі, 1-го травня ц.р., від год. 5 до 7-ої вечора.

Молитвою і вибором Президії в складі: д-р Мих. Лоза — голова, а Софія Безушко та Василь Макух — секретарі. Збори відбулися ділово та згідно з наміченою програмою, а саме: відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів, звітування уступаючого голови Романа Конотопського та членів Управи в особах: секретаря Оксани Бережницької, яка окрім звіту сектераря Відділу подала різні інформації, як член Крайової Управи Т-ва та Світового Об'єднання УПСО. Завдяки її стараннями у Боффало відвідали та виголосили доповіді: голова УПСО проф. П. Зелений з Бельгії, секретар Патріярха о. д-р Ів. Дацко, настоятель манастиря Отців Студитів в Кастель Ґандольфо о. д-р Любомир Гузаря та член УПСО інж. Т. Тимяк. Була теж зреферована справа участи українців і їх акція в часі Міжнародного Евхаристійного Конгресу у Філядельфії, на який не був допущений наш Патріярх. Свій звіт закінчила про стрічу з Їх Блаженством у Ст. Кетеринсі та у Місісавґа, Канада. Онуфрій Білоголовський звітував про стан каси, приходовий пікнік та кольпортажі під церквою. Проф. Олекса Бережницький подав звіт із другої річної збірки на ,,Патріярший Фонд'', яка перейшла суму 7 тисяч долярів та видання 4 дальших бюлетенів Відділу, який отримує поштою понад 600 мир'ян Боффало і околиці. Інші члени Управи окремо не звітували, хоча вклали багато праці при окремих акціях або допомагали іншим. Деякі речі вияснено та доповнено в часі запитів і дискусії. На внесення голови Контрольної комісії інж. Богдана Мороза уділено абсолюторію уступаючій Управі. Судових справ не було — отже Товариський суд не мав жадних завваг. Звернено увагу на точніше збирання членських внесків та підшукання більше збірщиків на переведення збірки на ,,Патріярхальний Фонд'', щоби він не протягався аж кілька місяців. Рішено вислати письмо від Заг. Зборів до Епископа Августина Горняка в справі наладнання співпраці в Англії. До нової Управи обрано: інж. Михайло Пікас — голова, д-р Андрій Дякун і Онуфрій Білоголовський — заступники з тим, що останній діятиме по фінансово-господарській лінії, Оксана Бережницька — секретар, а Маруся Ґрега англомовний секретар, вільні члени: Ол. Бережницький, Ст. Вуйцік, Ів. Горбачук, Ст. Гарасим; д-р М. Лоза, М. Мохнач, Ю. Конотопський і В. Сивенький; Контрольна комісія: Р. Конотопський, Б. Мороз, М. Барицький; Громадський суд: Гр. Олексій, М. Мандзій і Е. Луковський.

У внесках та запитах під проводом нового голови порушено ще деякі і місцеві справи, які вимагали би вияснення та поправи. Шкода, що не було приявних отців парохів, але вони напевно були перешкоджені вечірніми відправами. Всіх дивує, що наші парохії—церкви є подавані в телефонічних книгах під спільною рубрикою ,,Римо-кат. костелів'' і годі знайти новоприбулому телефону до ,,Української Католицької Церкви'', бо такої назви мало хто уживає, а останньо почали навіть усувати написи ,,Українська Кат. Церква''. До парафіяльної щоденної школи ходить тепер мале число учнів (коло 60-70), а у початках, а саме у 60-их роках, було понад 220. Те саме із ,,Вечірніми українознавчими школами'', яких тепер нема, є лише Курси Українознавства з 70 учнями на ціле Боффало і околицю. Крім тих справ є ще багато інших, які стають для нас на будуче великою проблемою нашого буття і дальшого існування.

Нова Управа постарається деякі думки та внесення переговорити з відповідними чинниками. Молитвою закінчено ті успішні у своїх нарадах Загальчі Збори, за що належиться признання Президії Зборів та всім учасникам.

[О. Б.]

Пам'яті Михайла Мироша

(1894-1976)

Двадцять п'ятого березня ц. р. минув рік від смерти Михайла Мироша. Однак, як це у нас часом буває, після смерти цього мистця -маляря не появилаcа досі ніяка згадка про нього в пресі. А шкода, бо Мирош був цікавою індивідуальністю серед українських мистців старшого покоління в Америці.

Михайло Мирош народився 25-го грудня 1894 р. у Перемишлянах в Західній Україні. Від ранньої молодости проявляв малярські здібності. Середню освіту здобув у Львові, а мистецьку в Академії Мистецтв в Кракові. Після скінчення мистецьких студій заробляв малюванням церков у Західній Україні. В цей спосіб склав собі гроші і 1923 р. виїхав до Америки. Тут показав, що може жити з малярства Переважно працював при малюванні церков, а також продавав свої картини. Виставляв у американських і українських ґалеріях. Пережив важкий час під час депресії тридцятих років. Одружився з Анною Кривенко, українською учителькою з Канади.

У своїй творчості був переважно малярем людини. Це не трапляється часто у наших мистців, які звичайно вибирають інші, легші теми. Залишив ряд автопортретів, композиції з людьми різного змісту, а також деякі краєвиди і квіти. У Мироша був певний барокковий розмах, який не давав йому вдоволятися „невтральними" темами (як краєвиди, натюрморти) і малими форматами. Був реалістом з деяким нахилом до поетичної візії і в загальному взорувався на клясичному малярстві. Але при кінці життя закинув клясичні взірці і схилювався до експресіоністичної розв'язки. Як кольорист, любив звучні і насичені гармонії, в яких домінували темні барви.

Приготовляється посмертна виставка творів Мироша при співпраці дружини мистця. Ця виставка буде обіймати по змозі цілість творчости цього мистця, який не кожному добре знаний, бо останніми часами виставляв свої праці досить рідко. Тоді теж можна буде подати ширшу біографію і вичерпну характеристику його творчости на підставі зібраного матеріялу.

Любомир Кузьма

Відбувся Сьомий З'їзд Об'єднання Українських Православних Сестрицтв

Виступ Ансамблю Бандуристок ім. Лесі Українки під час бенкету на сьомому З'їзді Православних Сестрицтв у Бавнд Бруку.

Савт Бавнд Брук (Я.П.)— У суботу і неділю 14-15-го травня ц.р. відбувся тут у приміщеннях Українського Православного Осередку Сьомий З'їзд Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у ЗСА. В ці соняшні весняні дні зібралося на З'єзд понад 80 делеґаток, членів уступаючої Управи, і запрошених гостей, а між ними учасниці з далеких Детройту, Чікаго і Міннеаполісу.

Напочатку о. протопресвітер Артемій Селепина служив молебень в намірені Сестрицтва, при чім передав З'їздові архипастирське благословлення Владики Митрополита Мстислава. До почесної президії З'їзду запрошено о. протопресвітера А. Селепину, як Голову Консисторії, Лідію Бурачинську — репрезентантку і заступницю голови Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, почесних членів Управи Об'єднання Віру Драч і Марію Світ і почесних членів Об'єднання Марію Попівну і Олександру Підошву, як також заслужену сестрицю Марію Клепачівську. Ділову президію очолила Ольга Матула, а укомплектували Валентина Никитич — заступниця, Галина Біровець і Надія Куйдич — секретарки.

Владики Митрополит Мстислав, Архиєпископ Марко і Єпископ Константин оправдали свою неприявність, бажаючи Об'єднанню в письмових привітах невтомности у його жертвенній праці Церкві на добро і на славу під опікою Господа Бога. Владика Митрополит ще також висловив Об'єднанню признання за його працю і успіхи в останньому часі. А й справді, до цього З'їзду Управа Об'єднання під проводом уступаючої голови Галини Петренко прийшла з неабиякими досягненнями.

Чи не найбільшим досягненням Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у ЗСА в часі поміж з'їздами було успішне видання перших п'ятьох чисел репрезентативного журналу — квартальника „Віра". У всіх надісланих і на З'їзді висловлюваних привітах були слова неприхованого подиву, щирого признання і життєрадісної заохоти тим, що започаткували і невтомно продовжують цю працю, і взагалі Об'єднанню, органом якого є журнал „Віра". Проф. Юрій Бобровський, інспектор парафіяльних шкіл, у своїй привітальній промові заявив, що поява журналу „Віра", а тим паче в такому доброму стані і вигляді, це надзвичайно радісна подія на загально невеселій журналістичній ниві української еміґрації, вона дає й запоруку, що ідея творчого журналізму знайде здібних посіїв ще на довгий час, іменно серед тих і таких, які тепер зовсім несподівано знайшли запал і неабиякий хист, щоб випустити журнал, яким Об'єднання сміло може гордитися. Делеґатки також одобрили дотеперішню працю редакції і адміністрації журналу та резолюцією зобов'язалися створенням добровільного видавничого фонду поставити дальше видавання журналу на міцні матеріяльні підстави.

На столі президії З'їзду красувалася золота напрестольна чаша. Це друге велике досягнення уступаючої Управи Об'єднання. Вилита зі золота, з позолоченою срібною підставкою, є вона завершенням довголітнього старання Об'єднання створити чашу в пам'ять борців за волю України за проєктом маестра Петр. Холодного, мол., і подарувати її Церкві-Пам'ятникові на вічний доказ прив'язаности Об'єднання до рідної Церкви. Ідея такого чину зродилася ще на Першому З'їзді Об'єднання, коли на пропозицію Марії Клепачівської і за її прикладом почалася акція жертвування золотих і срібних прикрас — перстенів, кульчиків, браслетів тощо — на чашу. З великими перешкодами зустрічалися попередні Управи у спробах виконання первісного задуму. Та завдячуючи подивугідній енергії голови Об'єднання Галини Петренко і витривалості Марії Клепачівської, чашу вдалося створити і саме вчас на З'їзд і на ювілей 35-річчя хіротонії Владики Митрополита Мстислава.

На листі досягнень Об'єднання в останніх трьох роках також високо стоїть плита-пам'ятник на символічній могилі у вічну пам'ять мільйонів жінок і дітей, замучених голодом у рр. 1932-33 на Україні. Ця плита, споруджена заходами Об'єднання, — це єдиний пам'ятник, що стоїть безпосередньо рядом зі самою Церквою-Пам'ятником.

І на цьому листа досягнень далеко не вичерпується: проф. Іванна Ратич, що репрезентувала Асоціяцію Українських Університетських Професорів, у своєму привіті звернула уваги на те, яку велику вартість представляє собою видання Об'єднанням книжечки в чотирьох мовах п. н. „До історії знущання над українською мовою". Не тільки ознайомила ця книжка читачів з ганебним народовбивчим Емським указом, але також з творчістю св. п. Людмили Івченко, письменниці, велич таланту якої мусіла вийти на ширші води.

А у звіті уступаючої голови Галини Петренко перераховано було ще багато досягнень: зустрічі в Білому Домі, участь в акції оборони Мороза, співпраця зі СФУЖО, інтерв'ю на „Голосі Америки", висилка посилок до Бразилії, стипендії для православних студенток і т.д.

Про один ще недовершений успіх звітувала референтка видань — паніматка Олександра Селепина. Праця над виданням англомовної енциклопедії для молоді посувається вперед, але ще дуже багато її перед нами. Все ж делеґатки заохочували до дальшої праці в цій ділянці і приобіцювали свою підтримку.

Після звітів голови Об'єднання, секретарів, скарбника і референтів, звітувала про діяльність Ансамблю Бандуристок ім. Лесі Українки представниця Ансамблю, бандуристка і член Управи Об'єднання — Лариса Паливода. Для Ансамблю, що споріднений з Об'єднанням умовою, яка ґарантує Ансаблеві протекторат Об'єднання, це була одна з трьох нагод представитися делеґаткам. Крім звіту, на З'їзді виставлено хроніку Ансамблю, і хто оглянув її висловлювався похвально. А ввечері Ансамбль Бандуристок ім. Л. Українки був на бенкеті головною атракцією мистецької частини.

Відбулася коротка дискусія над звітами, а тоді, на пропозицію Контрольної комісії, уступаючій Управі уділено абсолюторію. Відтак приявні перейшли на цвинтар, де о. протопресвітер А. Селепина відслужив панахиду на могилі св. п. Людмили Івченко.

Після полудня вислухано надіслані привіти від організацій. Серед них особливе зацікавлення викликав привіт від Братства св. Андрія при Церкві-Пам'ятнику, в якому голова Братства — Д. Фурманець — видвигнув думку створення Об'єднання Українських Православних Братств на взір Об'єднання Сестрицтв.

Опісля приступлено до звітів делеґаток про діяльність Сестрицтв у терені. В той час З'їзд звеличила своїм вступом на залю Ізидора Борисова — почесний член Об'єднання і загально шанована рідна сестра Лесі Українки. Приявні привітали її грімкими оплесками.

З'їзд проходив в дружній атмосфері, тож і не дивно, що Номінаційна комісія; що її очолювала Валинтина Кузьмич на означений час, представила делеґаткам готову листу кандидаток. З'їзд радісно прийняв пропоновану листу і одноголосно вибрав такі керівні органи Об'єднання на наступне трьохліття:

Управа Об'єднання: Почесні Члени Управи з правом голосу: Марія Клепачівська і Марія Сидоренко; голова Об'єднання: паніматка Олександра Селепина; заступниці: Валентина Кузьмич, паніматка Ніна Білецька, паніматка Ольга Антохій, Галина Гаврась і Олександра Бриньовська; секретарі: Ольга Павленко (українська мова) і Теодора Халецька (англійська мова); скарбник: Ольга Криволап; фінансовий секретар: Галина Галій; організаційний референт: Софія Сущик; харитативний референт: Ангелина Худий; культурно-освітній референт: Надія Каркоць; референт видавництва: Лариса Паливода; референт зовнішніх зв'язків: Валентина Пахолюк; вільні члени Управи: Татяна Дзівак, Надія Мірчук і Галина Біровець. Контрольна комісія: Галина Степаненко, Любов Шевченко, Бронислава Скорупська, Ніна Чучулин, Валентина Никитич і Варвара Зотовська. Головний редактор журналу „Віра" — Галина Петренко.

Резолюції, пропоновані Резолюційною комісією, очолюваною Вірою Драч, були, з деякими додатками, ентузіястично З'їздом прийняті. Ними Об'єднання зобов'язалося довести до успішного закінчення справу видання англомовної енциклопедії для молоді; поставити видавництво журналу „Віра" на міцну матеріяльну базу шляхом створення видавничого фонду; підтримати матеріяльно побудову Будинку Культури в Православному Осередку в Савт Бавнд Бруку (з надією, що для Об'єднання буде в новому будинку обіцяна кімната); підтримати евентуальну побудову Старечого Дому для православних українців; одобривши задум Об'єднання Демократичної Української Молоді, здвигнути пам'ятник св. п. Владиці Митрополитові Василеві Липківському, подбати, щоб пам'ятник було приміщене саме в Православному Осередку в Савт Бавнд Бруку; започаткувати акцію творення Молодечих Відділів Сестрицтв при парафіях і зорганізувати „суспільну службу" для обслуги потребуючих у громадах.

Пообідня сесія З'їзду закінчилася грімким відспіванням многоліття Владиці Митрополитові Мстиславові з нагоди 35-ліття архиєрейського служіння. Також вислано Владиці Митрополитові привітальну телеграму до Европи.

У суботу ввечері відбувся в залі Осередку бенкет, що складався з урочистої вечері, мистецької частини і забави. Вечерю приготов[illegible] талановите Сестриц[illegible] Покрови при Церк[illegible]м'ятнику. Мистецьку час[illegible]ину зорганізувала уступаюча культурно-освітня референтка — Ольга Криволап, а переводила її молода ОДУМ-івка Наталка Павленко. Програму відкрила прегарно виконаною деклямацією Ангелина Лимаренко („Україно, Ти моя молитва" — Тичини і „Лебеді Материнства" — Симоненка). Далі співом популярних пісень розважав публіку молодий тенор студент Таусон стейт університету — Іван Стрижак, — йому на акордеоні акомпаньовав Володимир Сизоненко. Рясними оплесками привітали приявні появу Ансамблю Бандуристок ім. Лесі Українки під мистецьким керівництвом Ніни Галіон і з неперевершеним ентузіязмом сприймали виконані ансамблем пісні: „Проліски" на слова Лесі Українки, а далі „Місяць на небі", „Дівчинонька по гриби ходила", і, на наддаток, „І в вас, і в нас".

У неділю, 15-го травня, після Служби Божої і молебня в 35-у річницю єпископської хіротонії Владики Мстислава, відбулося посвячення золотої чаші — подарунка Церкві від Об'єднання Українських Православних Сестрицтв, і присяга членів нової Управи і Контрольної комісії Об'єднання. Всі ці обряди виконав о. протопресвітер Артемій Селепина. А Хор Церкви-Пам'ятника відспівав нововибраним грімке многолїствіє.

Верталися делеґатки додому сповнені задоволення з успішно переведеного З'їзду. Неодна добре пам'ятає прощальні слова отця Артемія: „Очі всієї України дивляться на вас. І коли ви починаєте працю, пам'ятайте — ви працюєте не тільки для себе, але і для них, бо вони надіються на вас і простягають руки за вашою моральною допомогою..."

Ярослав Паливода

Пам'яті полк. Миколи Янова

Жаль стиснув серце, коли сьогодні вранці я довідався, що о год. 3-ій 13-го лютого ц. р. у шпиталі по довгій недузі перестало битися вояцьке серце нашого побратима полковника Української Дійової Армії, генерального хорунжого 19-го куреня УВК ім. Гетьмана Павла Скоропадського Миколи Леонтієвича Янова, довголітнього члена СГ Державників у Европі та Гетьманської Організації в Америці.

Св. п. Микола Янов народився 26-го листопада 1893 р. на нашій Сіверській Землі в старій родині Чернигівських козаків у місті Глухові.

Після закінчення Глухівської гімназії вступив до Іркутської Старшинської Школи. Це було пов'язане з тим, що його свояки займали поважні становища у військових частинах Владивостоку та довкільних його фортів.

Закінчивши навчання в Іркутській школі, він отримав рангу підпоручника, і його призначено у 3-ій Гренадирський полк ім. пруського короля Фридриха Вільгельма IУ, який був шефом цього полку від 1818 до 1860 рр., аж до початку І-ої світової війни 1914 р. Св. п. Янов обняв посаду молодшого субартельного старшини у 2-ій сотні полку. Підвищений до ранги поручника, був потім призначений осаулом полку, з яким вирушив на початку війни 1914 р. на фронт. Цим Ґренадирським полком командував полковник Генштабу, згодом генерал майор Олександер Вікторович Осецький, народжений 24-го липня 1873 р. у Крем'янці, що під час відродження Української Держави був начальником охорони Правобережних залізниць України 1918 р., наказним Отаманом і командуючим Хомським фронтом, куди входила Ковельська і Волинсько-Володимирська групи в боях проти поляків 1919 р., та членом Української Військової місії у Варшаві 1920 р. Помер Осецький у Парижі 28-го лютого 1936 р., а поховано його на цвинтарі Тіє-Париж.

Св. п. Янов, повернувшись з фронту на початку 1918 р., одружився з донею Чернигівського міського голови, Ніною. Опісля він бере участь у шарпанині з комунізуючими ватагами старої збольшевиченої і здеморалізованої армії у лавах Вільного Козацтва Остерського повіту.

З проголошенням 29-го квітня 1918 р. вступає до формуючого свої кадри У-го Чернигівського Армійського Корпусу Української Армії. Командиром У-го Корпусу був генеральний хоружний А. Дорошкевич, начальник Штабу Генштабу генеральний хоружний Котельників. Наказом корпусу сотника Миколу Янова призначено осаулом 9-ої п. дивізії цього корпусу, командиром якої був генеральний значковий Стефанович-Стасенко, начальником штабу Генштабу — військовий старшина Вольський. Під час протигетьманського повстання у таємному союзі з московськими червоними скорпіонами бере участь у боях проти червоних частин Російської Соціялістичної Федеративної Совєтської Республіки. Багато старшин У-го Чернигівського корпусу разом з пораненими державними вояками на чолі з пораненим комкором ген. хор. Дорошкевичем, потім розстріляного на подвір'ї Чернигівської в'язниці.

Під тиском повстанців і регулярних московських військ сотник Микола Янов разом з дружиною і розбитими частинами відступає у напрямку Києва, що вже був оточений з півночі і далі на Захід. Пані Ніна у ті трагічні часи в Україні стає сестрою-жалібницею і ретельно виконує свої обов'язки аж до кінця нашої боротьби за свою державу у той чорний 1919 рік.

Після повороту Української Дійової Армії із Зимового Походу та реорганізації у 1920 р. св. п. М. Янов на бажання нашого командарма генерал поручника Омельяновича-Павленка Михайла (народ. 8-го грудня 1878 р. у Тифлісі, помер 29-го травня 1952 р. у Парижі) призначається начальником нагородної частини Дієвої Української Армії. Янову приділено поручника Миколу Домонтовича та адміністративного хорунжого Махлая. Св. п. Янов і його співробітники ретельно виконують свої обов'язки аж до „демобілізації" армії вже за колючими дротами „союзної" Польщі...

Тяжка і гнітюча доля українського військового еміґранта, що втратив свою Батьківщину. Важке було й перебування українського еміґранта в Польщі, якого влада не змогла зломити. Не захотів стати „контрактовим" і св. п. М. Янов.

Пережив одне лихо, наближалося друге. Варшавське повстання для еміґранта — це обійми смерти з обох сторон! Переживши його з дружиною, він із наближенням червоної сарани залишає свої дрібні пожитки і мандрує далі на еміґрацію у Західню Німеччину. Опинившись у таборі ДП, деякий час викладає у таборовій гімназії учням історію України та роз'їздить у пошукуванні розпорошених членів-гетьманців разом із своїм побратимом полк. Архипом Кметою.

Нарешті 1950 рік і — третя еміґрація кружляком дженерал „Ленґфіт" через глибоку воду, через Мехіканську затоку аж до Нового Орлеану, де кружляк дав знову задній хід і прибув до Ню Йорку у порт 9-го серпня 1950 р. Ця подорож для св. п. Янова була дуже немила, бо хворів він на морську недугу. Я подорожував разом із ним.

З порту нас всіх ДП відвезли на залізничний двірець. Найбільше було латишів, поляків, і до Детройту яких може 15-20 українців. Нарешті, навантажилися із своїми „пожитками" і рушили в невідому дорогу до Детройту. Всі вишикувалися, як „войсько" на параду, у рівнесеньку під шнурочок лінію. Полковник ледве стояв, спираючись на велику палицю із досить великою головкою із срібла. Очікуємо. Я, маючи гострий язик, кажу: „Полковнику! Коли б була пилочка та більша як на метр відрізати вашу палицю і взяти до рук, то було б так, як полковничий пірнач!" Св. п. Янов скоса подивився на мене і відповів: „Ця палиця ще з кінця ХУІІ століття". Дійсно, я ще такої „патериці" ніде не бачив. Щось на ній було викарбовано, та не можна було далі розмовляти, бо я побачив, що якийсь пан висів з авта і попрямував у нашому напрямку. Пізнав я його зі знимки, що була в одній книжці, яку я мав ще в Чехії,, і кажу полковникові: — „Цей чоловік, що приїхав за нами — повинен бути Степан Гава". Коли він підійшов, я запитав: — „Ви будете пан Гава?" Він відповів: — „Так, а як це ви мене пізнали?!" Я відповів йому, що з книжки виданій у Канаді, та з часописів, що відтіля одержував ще в Чехії.

Навантажилися до авта, ще забрали зі собою п. Головка, що вже тут мав свого сина. А далі ми, мабуть, всі „молоді", сильні, як тури, „кожен по своєму фахові" — у пошуках за працею. За кілька днів полковник прийшов до себе. Привітавшись з ним, бо я мешкав у свого спонзора інж. Петра Запорожця, який перед 30-ма роками студіював у Чехії, потім у 30-их роках виїхав до Америки, я запитався, як йому живеться, він віповів: „Довоювалися!" — а на це я йому: „це подяка вашого нагородного Відділу".

Тяжко працював, але стоїчно зносив фізичне терпіння аж до самої смерти його дружини Ніни, яка несподівано померла від серцевого удару о год. 2-ій вночі 25-го жовтня 1964 р., а похована 27-го жовтня 1964 р. на цвинтарі Еверґрін у Детройті. Неочікувана смерть дружини була для нього тяжким ударом. Майже кожного дня полковник їхав на цвинтар і сидів біля могили. Я йому казав, що він себе тим доб'є. Потім їздив, але вже лише в суботи. Згодом почав він занепадати і фізично. Страшно опухли йому ноги, але іноді гумору не тратив. Іноді, стискаючи мені руку, говорив: — „Довоювалися!" — а я йому на це: „дякуючи Нагородному Відділові". Починалися розмови на різні теми...розмови про пережиті і сучасні події у світі.

Кожного року він часто бував у шпиталі, але звик був говорити: „Я ще буду жити".

Перед останнім своїм відходом до шпиталю, з якого, на нещастя, вже він не вийшов, прийшов відвідати мене. Я йому сказав, що 28-го грудня 1976 помер у Монтреалі наш незабутній побратим д-р медицини Микольцьо Кушаришин. Він ще встиг написати мені різдвяне привітання...Полковник на це лише, зідхнувши, відповів: — „З наших незабаром нікого вже не буде". Категорично відмовився аби його відвезти додому. Одначе, ледве зійшов з чотирьох східців на хідник. Пішов додому, а за деякий час опинився знову в шпиталі, де й відійшов у вічність 13-го лютого ц. р.

Був стрункий. Мав сірі пронизуючі людину сірі очі. У підбиранні до свого товариства людей був дуже вередливим, але чемним і коректним. За командний склад нашої армії знав дуже багато, але найкраще висловлювався про генерал-хорунжого Миколу Удовиченка, колишнього начальника Головної Управи персонального складу Головного Штабу Військового Міністерства Української Держави, старшого брата молодого генер. хор. Олександра Удовиченка.

Першу панахиду за спокій душі полковника Миколи Янова відправив 14-го лютого ц. р. о год. 7.30 у каплиці погребного заведення Грабовського в Детройті греко-католицький священик церкви св. Івана Христителя о. Володимир. Другу Панахиду там же відправив священик церкви св. Андрія о. Олександер Биковець о год. 6-ій вечора 15-го лютого, у вівторок. Третю панахиду там же відправив того ж дня настоятель священик о. прот. Нестор Столярчук в церкві Св. Покрови.

Похорон відбувся із української православної церкви Св. Покрови 16-го лютого на цвинтарь Еверґрін, поруч могили дружини Ніни св. п. полковника Миколи Янова.

Після похорону на залі української православної церкви Св. Покрови відбулася поминальна тризна, на якій люди згадували теплим словом померлого полковника. О годині 3-ій закінчено тризну молитвою, і люди почали роз'їжджатися. Вічна пам'ять по Покійного залишиться у серцях тих, хто його знав і мав змогу попрощати в останній його дорозі.

Ст. Цап

З діяльности ЛМКлюбу в Ню Йорку

ВЕЧІР В ПОШАНУ ЄВГЕНА МАЛАНЮКА

Для пошани покійного поета Євгена Маланюка, Літературно - Мистецький Клюб в Ню Йорку спільно з Асоціяцією Діячів Української Культури (АДУК) влаштували окремий вечір пам'яті поета в п'ятницю, 18-го березня ц. р., в якому взяли участь: Марія Матійцьо, Леонід Полтава, Марта Мачай. Відбувся також показ прозірок з життя поета світлення Осипа Старостяка, а наостанку звуковий запис читання покійним поетом своїх власних творів.

Вечір вікрив голова Клюбу, інж. Іван Жуковський, привітавши виконавців програми вечора та приявних гостей, пригадав, що цього року минає 80 років від дня народження поета, передаючи дальше ведення програми в руки маестра Степана Крижанівського.

На вступі програми маестро Крижанівський привітав ред. Леоніда Полтаву з відновленням діяльности Асоціяції, що з видним розмахом започаткувала свої виступи в різних місцевостях, бажаючи дальших успіхів в культурній роботі.

Основну доповідь про особовість і поетичну творчість Є. Маланюка на науковому поземі виголосив Л. Полтава, відчитуючи на початку доповіді свою власну поему, присвячену покійному поетові. Немов світильний метеор — заблискув поет своїми блискучими поезіями, був гідним насліднином Т. Шевченка, І. Франка, Лесі Українки. Він — поет волі. Покійний був високоосвіченою людиною, правдивий ерудит-енциклопедист. В українській літературі залишиться назавжди переможним національним поетом християнських засад. Свою доповідь ред. Полтава ілюстрував відчитанням деяких поезій із численних збірок поета. Відійшов поет із цього світу незамітно, бо проживав у самоті і невідомо навіть, коли помер. Приявні гості щиро дякували ред. Полтаві за прекрасну доповідь, що повинна бути видрукована в наших літературних журналах.

З черги молода піяністка Марта Мачай, учениця проф. Байлової, відіграла сонату Д-моль опус 31 Бетговена, Етюд Е-моль Шопена і „Танок карликів" (Д-моль) Ліщта. Піяністка виявилась дуже доброю інтерпретаркою творів великих музик, її зовсім опанована техніка і музичне відчуття відіграних творів перекопливе і правдиво майстерне захопило слухачів, що своїми оплесками дякували піяністці, а маестро Крижанівський від Управи Клюбу обдарував її живими квітами.

Марія Матійцьо відчитала деякі поезії Е. Маланюка в мистецькому виконанні і за те приявні нагородили її теплими оплесками, а Управа Клюбу китицею квітів.

Актор М. Яблонський, читаючи поезії покійного поета „Блакитний міт, „Київ" та інші, віддав у мистецькій формі думки і почування автора і за те отримав рясні оплески.

Після відчитання поезій відбувся показ прозірок із життя поета, коли він ще був молодим українським вояком, деяких прозірок з Німеччини, світлина поета з д-ром Аркасом в Канаді, з ред. Полтавою, з О. Старостяком, ще й багато інших, вкінці світлина поета в домовині.

Наприкінці вечора Л. Полтава відчитав лібретто І-го акту незакінченої опери „Ярослав Осмомисл" Е. Маланюка. Цю оперу задумав поет написати в 3-ох актах, а музичне оформлення мав скомпонувати композитор [illegible] Хомінський. Акція відбувається в Крилосі, біля Галича. На жаль, поет закінчив лише перший акт лібретта.

Звільнення Українського Історичного Товариства від федерального податку

(ПС УІТ). — Американський Федеральний Уряд звільнив УІТ від плачення федерального податку. У зв'язку із цим усі пожертви, складені на Видавничий Фонд УІТ можна відтягати від державного податку. Беручи до уваги розгорнення видавничих плянів УІТ проситься українські установи і громадянство допомогти українським історикам реалізувати їхні видавничі пляни. На увазі маємо розбудову „Українського Історика", видання першого Атласу історії України, видання першої анотованої історичної бібліографії, нарису української модерної історіографії і цілого ряду інших необхідних публікацій. З подякою згадуємо пожертву проф. М. Біди з Чікаґо (500 дол.), і Романа Пристая в сумі 500 дол. для відзначення пам'яті бл. п. Петра Пристая, який згинув на Сибіру. Цим започатковано збірку на Видавничий Фонд УІТ. У зв'язку з підвишкою коштів друку журналу УІТ звертається до українського громадянства з просьбою про допомогу. Жертводавці, які складуть від 500 дол. вгору, стають меценатами і доживотними членами УІТ. Фундаторами УІТ стають жертводавці, які складуть від 300 дол., а добродіями УІТ від 100 долярів. Товариство буде вдячне за кожну пожертву на Видавничий Фонд УІТ.

Пожертви просимо висилати на адресу:

Ukrainian Historical
Association Inc.
P. O. Box 312
Kent, Ohio 44240 U.S.A.

Пам'яті Григорія П. Василіва

Дня 24-го березня ц. р. на 69-му році життя упокоївся в Бозі бл. п. Григорій Павлович Василів, залишаючи в смутку дружину, синів, невісток, внуків та родичів. Чин похорону відправив о. прот. Федір Білецький, настоятель української православної катедри св. кн. Володимира в Чікаґо.

Бл. п. Григорій Василів під час Другої світової війни з родиною покинув Україну, перебуваючи до її закінчення в Австрії. Опісля виїхав з родиною до Бразилії до Сан Павльо, де 1957 року. В Бразилії брав активну участь у громадському житті, зокрема багато праці вклав у побудові церкви св. Володимира в Сан Кайтано. Знимка цього чудового храму була вже декілька разів поміщена в „Українському Православному Слові" та в інших періодиках.

Переїхавши до Чікаґо, бл. п. Григорій Василів далі продовжує фінансово допомагати згаданій парафії. По приїзді продовжує активно працювати в парафії св. Володимира для розвитку Української Православної Церкви.

Заразом бл. п. Григорій Василів був видатним членом ОДВУ та 114-го Від. УНСоюзу, взявши участь як делеґат в останній Конвенції УНСоюзу.

У чинах похорону брала участь численна громада Чікаґо, яка віддала останній поклін Покійному. На похорон приїхали близькі знайомі Покійного з віддалених околиць, як: Торонто, Канада, Трентон, Ню Джерзі, та Ґошен, Індіяна.

Щоб належно вшанувати бл. п. Григорія Василіва під час поминального обіду, на пропозицію інженерів В. Бережана та А. Дорошенка, зібрано 551 дол. на фонд Семінарії св. Софії в Бавнд Бруку. Із цієї суми родина Покійного пожертвувала 280 дол.

Інж. Анатоль Дорошенко

УККА — Бріджпорт, відбув Загальні Збори, інж. М. Стахів переобраний на голову

Звіт Загальних Зборів УККА Відділ в Бріджпорті, Конн. за рік 1976, які почались 13-го лютого ц. р., о год. 3—ій по полудню з перервою і закінчились, будучи їхнім продовженням 1-го травня, в залі Українського Народного Дому.

Збори відкрив голова Відділу інж. Мирон Стахів. В склад президії увійшли: о. крилош. Я. Шуст — предсідник, Я. Гура — секретар. Звітували: секретар — Я. Гура, касир — Т. Сливінський і голова — інж. М. Стахів. Всіх засідань відбулось 15. На Нар. Фонд зібрано дол. 1,295 — при допомозі збірщиків В. Болонного, М. Максимюка, Я. Гури, М. Іванкова, Т. Сливінського та інж. М. Стахова. Всіх платників Народного Фонду було 79.

Звіт голови: співпрацюючи з централею УККА, за її постановами і вказівками, Відділ в загальному виконав свої завдання з кращими успіхами, як в попередньому році. Свою працю координував з місцевими організаціями і товариствами, та поширив свою працю між іншими національностями. Стараннями Відділу відзначено 25-го січня річницю 22-го Січня проголошення Незалежности і Соборности України при співучасті посадника міста, душпастирів обох наших церков, та всіх організацій. З рамени Відділу був голова на авдієнції у губернатора Али Ґрассо в Гартфорді, а 23-го січня — на бенкеті в Ню Гейвені, після попередньої підготови листами Відділу в справі відсвяткування річниці 22-го Січня — губернатора, конгресменів і сенаторів, включно з внеском на проголошення в обох палатах день 22-го Січня як День Української Самостійности. Відділ відбув 15 засідань в справах організації збірок Народного Фонду, притягнення молоді до актуальнішої участи і співпраці в нашому Відділі, — в справі відсвяткування Академії в честь Т. Шевченка, — яка відбулася 28-го березня. Декілька засідань відбув Відділ в справі 200-ліття Америки і 100-ліття поселення українців в Америці, при чому заанґажував наші організації та молодь до співпраці. Голова Відділу взяв участь у нарадах Стейтового Комітету 200-ліття Америки, та Стейтового Комітету 100-ліття поселення українців в Америці, приєднався до їх акції і приклав працю до видання програмової книжки з історією поселення українців в стейті Коннектікат. У тій праці допомагав голові Я. Гура — секретар Відділу. Заходом Відділу відбувся у червні величавий концерт, у репрезентаційній залі „Бушенел Меморіял", при співучасті з'єднаних хорів Бріджпортського і Гартфордського, танцювальної групи „Дніпро". Голова Відділу брав участь у стейтових нарадах в Гартфорді, Ню Гейвені і Віллімантику, заступав УККА у ближній співпраці з місцевим „Інтернешенел Інститутом", був на 6-ох сходинах в справі Української радіо-програми, та постарався зібрати і утривалити на магнітофонній стрічці зміст програми готової до диспозиції студії. З рамени Відділу голова брав активну участь в Комітеті Прав Людини на терені Бріджпорту, який є поважним чинником слідкування за політикою детанту, договору в Гельсінках про права людини, зокрема в Совєтському Союзі. 10-го грудня відбулось спеціяльне в тій справі, віче на університеті Сікрет Гарт, де взяли участь також делегати від жидів — А. Шапіро, від литовців — С. Кудірка, та конгресмен Дад. На Зборах створеного з тією метою, Комітет Прав Людини, був голова Відділу з І. Пендаківським, представник молоді. Згаданий Комітет їздив на інтерв'ю до сенаторів: Вайкера і МекКінлія в справі їх прихильних інтервенцій для звільнення наших політичних в'язнів. В жовтні 8—10 у Ню Йорку відбулась XII Конвенція УККА, на якій голова репрезентував наш Відділ, як делегат. 25 жовтня голова заступав наш Відділ на Ювілею 25-ліття Гартфордського Відділу УККА в Гартфорді, а 30 -го жовтня на бенкеті української православної церкви при Оквуд вул. в Бріджпорті, Конн. 21-го листопада заходом нашого Відділу відбулась Листопадова Академія в Бріджпорті, 30-го січня ц. р. — відбулась Академія святкування річниці проголошення Незалежности України — 22-го січня з попередніми проклямаціями посадником Бріджпорту і губернатором Али Ґрассо. Голова Відділу був представником нашого Відділу на прощанню карпато-руського єпископа Долиная, який відійшов з Бріджпорту на призначене нове місце в Скрентоні.

Голова Відділу приклав багато старань і праці при виготовлюванні статтей і письм до часопису: „Брід жпорт Пост" та посадника міста і його асистента перепису населення, в справі запитів чому на анкеті перепису населення не було зазначено в рубриці національностей — української. Голова Відділу провадив сам переписку Відділу англійською мовою з платниками Українського Народного Фонду, які не знають української мови.

Від себе голова Відділу завважив, що Збірка Фонду за рік 1976 збільшилась в порівнянню з минулорічною. Подія ця важлива для Відділу, а передусім для Централі, бо на збірках базуються всякі плянування Централі на майбутнє відносно пропаганди, науки та інших ділянок. Голова Відділу зазначив брак належно-відданої праці членів Управи Відділу, і що назагал, бракує відповідного порозуміння, співпраці, а також респектування нашого Відділу з боку місцевих наших організацій.

На закінчення звіту голова сказав, що він здавав собі справу з прийнятих обов'язків голови Відділу УККА, які він після своєї найліпшої волі і змоги виконував совісно та приклав старань в праці нашого Відділу так внутрі як і назовні. Всім членам Управи Відділу, що дійсно старались допомогти в праці для добра нашого Відділу, голова висказав подяку. Подякував також нашим отцям парохам за їх прихильність і допомогу в кожночасних потребах нашого Відділу та Управі Народного Дому за дозвіл користування і заль домівки для потреб УККА.

Всім членам місцевих хорів і диригентам, як також голові хору, подякував за їхню співпрацю в організуванні імпрез, а також танцювальній групі „Дніпро" і її провідниці Ірці Романів, за її кожночасну віддану прихильність виступати на сцені наших імпрез, як рівнож групі пластунок „Соловейки" під проводом Оксани Тромзи, та Ігореві Пендаківському за його активну участь в праці для нашого Відділу. Голова виявив всім членам нашого Відділу щиру подяку за співпрацю, прихильність і за довір'я до нього, як голови, а на майбутнє, новій Управі Відділу побажав найкращих успіхів у праці.

Після всіх звітів Управи Відділу, слідувала дискусія і уділення абсолюторії уступаючій Управі та приступлено до вибору нової Управи Відділу на рік 1977. Предсідник о. крилош. Я. Шуст поставив внесок, щоб вибрати на чергову каденцію ту саму Управу, одначе інж. М. Стахів не погодився із внеском, щоб прийняти головство, з огляду на надмір праці для однієї особи та заявив, що міг би погодитись прийняти головство лиш у випадку, якщо би він міг би мати активних помічників до праці у Відділі, внісши пропозицію вибрати спеціяльну Номінаційну комісію з 5-ох членів до речевої підготови і переговорів з особами наміченими на помічників в Управі, та виготовлення списку до прийняття і затвердження Загальними Зборами їхнього продовження на 1-ше травня о год. 2-ій по полудні у залі Народного Дому, на чому Загальні Збори перервано.

Продовження Загальних Зборів відбулось 1-го травня у залі Народного Дому. Збори відкрив о. крилош. Я. Шуст, і як голова Номінаційної комісії, зреферував звіт своєї праці та предклав проєкт нової Управи Відділу в складі: інж. Мирон Стахів — голова Відділу, Стефан Тарасюк — перший заступник голови, д-р В. Лазарук — другий заступник голови, Ярослав Гура — секретар, Володимир Сусла — касир, Володимир Болонний — культурно-освітній референт, Ігор Пендаківський — референт і координатор молоді, Анна Гомік — референт Союзу Українок, Леся Петрашик — пресова референтка англійської мови, мгр С. Волянський — пресовий референт української мови. Дальші члени Управи: Микола Перепічка —від УРСоюзу, Дмитро Стець — від УНСоюзу. Збірщики Народного Фонду: Микола Максимюк, Микола Івашків і Микола Іванко. Контрольна комісія: Василь Бабій — голова, Петро Бойчук і Кость Котило — члени. Предсідник о. крилош. Я. Шуст предклав Загальним Зборам вищенайменовану нову Управу Відділу під голосування і Загальні Збори одноголосно цей вибір прийняли.

Новообраний голова Відділу інж. Мирон Стахів перебрав провід Загальних Зборів, намітивши потребу збільшення акції переведення збірки Народного Фонду. Між іншим голова згадав, що в Бріджпорті є кілька етнічних груп, а університет Сікрет Гарт, який якраз святкує 15-ліття свого існування, ради познайомлення з етнічними групами призначив на ту ціль рік 1977/1978, десятьом етнічним групам по одному місяцеві, а для українців призначив жовтень. В тій справі пропонує голова вибрати Комітет, який мав би відповідно до студій підготовити культурно-мистецький виступ нашої етнічної групи в доборі і виконанні: танків, співів, виставок, вишивок, писанок, кераміки, печива, книжок та приготовити відповідні виклади для поодиноких кляс в університеті про Україну її історію, культуру, звичаї і обичаї.

Відділ УККА в Бріджпорті повинен вступити в члени місцевого міжнародного інституту та вплатити річну вкладку 25 дол.

Травень призначено на збірку на СКВУ, а на цю ціль прислала Централя УККА відповідні стяжки-жетони, до розпродажу, щоб цією дорогою придбати фонд для поширення праці СКВУ. Наш Відділ УККА належить до Координаційного Комітету Оборони Людських Прав і бере активну участь у всіх його імпрезах та нарадах.

Інформаційне бюро „Смолоскип" прислало нову книжку „Дісент ін Юкренієн" англійською мовою. Вирішено закупити через всі наші організації і товариства примірники тієї книжки та скласти їх в університетських і публічних бібліотеках у Бріджпорті.

Перед закінченням Загальних Зборів д-р Лазарук предклав внесок, щоб на закінчення Українського місяця в університеті Сікрет Гарт при кінці жовтня відсвяткувати Академію „Листопадового Зриву". Внесок прийнято.

Голова Відділу подякував всім за участь на Зборах і після молитви о год. 3:30 по полудні закрив Загальні Збори.

Мгр С. Волянський

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

райнський рух спротиву, що видає підпільно свій „Український Вісник". Валентин Мороз присвятив у своїй „Хроніка спротиву" частину про важливу ролю тієї Церкви в житті українського народу. Литовське духовенство також підтримує змагання Української Католицької Церкви за свободу. Також деякі російські дисиденти приєднались до тієї кампанії за права Української Католицької Церкви (Сахаров, Левітін-Краснов).

Про відношення Ватикану до тієї нерівної боротьби нашої Церкви проф. Боцюрків так пише: „Замітним є, що від початків ватикансько-совєтського порозуміння, Свята Столиця стримувалась від усякого прямого публічного осудження совєтського переслідування Української Католицької Церкви. Куріяльний звітодавець доказував приватно, що у виду із непримиримістю Москви в „уніятськім питанні" таке осудження не поліпшило б ситуації „Церкви в катакомбах", але пошкодило б іншим ініціятивам у відношенні до СССР і його союзних держав. Від 1971 року Рим намагається провадити екуменічне зближення із московським Патріярхатом до точки, щоб назовні прийняти за доконаний факт (fait accompli) офіційної ліквідації Української Католицької Церкви, коли ватиканський представник на Соборі Російської Православної Церкви, кардинал Відебрандс, не зареагував на резолюцію Собору (прочитану в його присутності), яка ратифікувала (потверджувала) т. зв. „возсоєдинеціє" уніятів із московським Патріярхатом. Відносини між римською Курією і українським католицьким Первоієрархом, кард. Йосифом Сліпим, постепенно погіршились в останніх роках, коли Папа відмовив прохання уніятських єпископів створити український католицький Патріярхат, який об'єднав би під своєю властю всі уніятські дієцезії в Україні й за кордоном. Під час 1976 року Ватикан лишився мовчазним, коли українська паства на Заході відзначувала 30-ліття трагедії, яка впала на їх співбратів в Україні. Таке становище Святої Столиці, позірне братерство її представників із уніятськими переслідувачами і її негативна відповідь на прохання про більшу автономію для Української Церкви огірчило й поділило українських католиків на Заході, як також і внутрі СССР, даючи також совєтським властям нову пропагандивну зброю для їхніх спроб здеморалізувати й знищити „Церкву в катакомбах". (То цитата із статті проф. Боцюркова).

Стаття проф. Боцюркова є знаменитим матеріялом для освідомлення про нашу Церкву в Україні тим, що так мало обізнані із нашими церковними питаннями. Вона на основі документації в більшості із совєтських джерел, в науковий спокійний спосіб, без галасливої фразеології, вказує коротко на сучасний стан боротьби нашої католицької Церкви за своє існування. Це буде світла сторінка в історії нашої Церкви й студія її вже тепер принесе великі користі і для нас самих, і для сьогоднішнього світу, який в добі „лібералізації" мало розуміє всяку боротьбу за релігійні почування і традиції. Центрові о. Бордо належиться признання і подяка за те, що присвячує місце для нашої проблематики.

Д-р Михайло Яцух очолив УЛТПА Відділ Ню Інґленд

Ню Гейвен, Конн. — Тут Українське Лікарське Товариство Північної Америки Відділ Ню Інґленд 25-го травня ц.р. о год. 2-ій по полудні відбуло Загальні Збори в домі д-ра Івана Кизика.

Збори відкрив голова Відділу д-р Іван Кизик, вітаючи приявних, як рівнож подав порядок нарад Зборів. Дальше приступлено до вибору президії, до якої увійшли: д-р Ярослав Коропей — предсідник і д-р Ярослав Туркало — секретар. По відчитанні протоколу з попередніх Загальних Зборів, що його принято без змін, приступлено до звітів уступаючої Управи. По вичерпані звітів голова Контрольної комісії д-р Іван Дідюк поставив внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі, по якій слідував вибір нової Управи Відділу. На пропозицію д-ра Ярослава Коропея, одноголосно обрано нову Управу Відділу: д-р Михайло Яцух — голова, д-р Юрій Бурбело — голова елект, д-р Іван Дідюк — секретар та скарбник, д-р Іван Кизик та д-р Омелян Клюфас — члени Контрольної комісії.

Д-р Михайло Яцух, дякуючи за вибір, звернувся з проханням до членів Відділу скріпити товариське життя між членами Відділу й українським громадянством та скріпити приятельські взаємини з лікарями неукраїнського походження. Українські лікарі повинні не тільки плекати товариське життя та працювати серед українців, але бути теж у першу чергу амбасадорами української справи, на що наш нарід покладає великі надії. Порушено також плян створення жіночого гуртка лікарів, які зайнялися б харитативною справою, допомогою вдовам й сиротам по лікарях, вели різні імпрези відвідували хворих по шпиталях і т.п.

По довгій дискусії і різних пропозиціях членів щодо майбутнього пляну праці, Збори одноголосно рішили видати книжку про заснування нашого Відділу та його працю, працю лікарів не тільки як професіоналістів, але лікарів, яким залежить добро визволення нашого народу.

Збори проводилися в щиросприятельській атмосфері, по яких слідувало щиросгостинне товариське прийняття, за що належиться щира і велика подяка пані Кизик. Слід зазначити що на прийняттю був о. М. Мищишин парох української католицької церкви в Ню Гейвені.

Збори і гостинне прийняття закінчено молитвою Христос Воскрес!

Д-р Іван Дідюк

Річні Загальні Збори Відділу „Маківка"

Дня 1-го травня ц. р. відбулися Річні Загальні Збори Відділу „Маківка" в Домі Українського Спортового Клюбу в Ню Йорку при 2-ій Авеню. Збори відкрив, привітавши приявних голова Від. „Маківка" Микола Турецький. Зборами провадила Ділова Президія: прем'єр Юліян Ревай, дир. Михайло Головей і секретарка Стефанія Тур. З пророблено праці на протязі 1976 р. звітували члени Управи Відділу: голова — Микола Турецький, секретарка — Марія Нестерчук, фінансовий референт — Роман Тимчук, організаційний референт — Петро Зґоба та імпрезова референтка — Ірина Кметик. Рік часу проминув незамітно, але імпрези, які влаштовував Відділ „Маківка" залишили добрий вислід і гарне враження. Після ділового ведення Загальних Зборів, голова Кострольної комісії дир. М. Головей подав внесок з подякою за працю уділення абсолюторії уступаючій Управі. Голова Номінаційної комісії Марія Нестерчук подала листу кандидатів до Управи Від. „Маківка" на 1977 р.: голова — Микола Турецький, секретарка — М. Нестерчук, заступник голови — Юрій Костів, фінансовий референт Роман Тимчук, організаційний референт — Петро Зґоба, імпрезова референтка — Ірина Кметик, пресова — Стефанія Тур, господарчі референтки: Ліда Волосянська, Льона Гошовська та Орися Лаба. Контрольна комісія: дир. Михайло Головей — голова, д-р Роман Погорецький та Адріян Іванчук — члени; Товариський суд: д-р Ріпецький — голова, д-р Софія Карпінська та Іван Макар — члени; Вільні члени Управи: Ірина Іванчишин та Осип Старостяк.

Новообраний голова М. Турецький подякував за довір'я, обіцяв старатися виконати завдання Відділу „Маківка", подав плян праці на найближчий час. Голова Відділу просив членів Управи і все членство допомагати йому у виконуванню наміченого пляну. Збори закінчено відспіванням „Не пора".

Стефанія Тур

В Англії розпочались ювілейні святкування королеви Єлисавети II

Лондон. — В понеділок, 6-го червня ц.р., тут розпочались офіційні ювілейні святкування 25-річчя вступлення на трон королеви Великої Британії Єлисавети II, які триватимуть протягом цілого тижня. Центральні святкування, у яких, згідно з передбаченням кореспондентів, візьме участь кілька мільйонів осіб, були започатковані паленням вогнів, вистріленням кольорових ракет, походами із запаленими свічками тощо. У вівторок, 7-го червня, відбуватимуться паради в середмісті Лондону. Королева Єлисавета II їхатиме в золотій кареті центральною вулицею столиці і відбиратиме паради, які проходитимуть цього дня в різних частинах міста. В середу королева візьме участь у відкритті конференції держав британського коммонвелту. Програма святкування є плянована так, щоб вона могла відродити і скріпити довір'я британського народу до парляментарно-монархічної системи і до королівського двору зокрема, який являється символом стабільности британської урядової системи.

Повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що 7-го червня 1977 р., відійшла у Вічність

бл. п.

АНТОНІНА ЛАСОВСЬКА

проживши 91 років.

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 10-го червня 1977 р., о год. 6:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в суботу, 11 червня 1977 р., о год. 9 ранку, на Український Православний Цвинтар в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:
невістка — МИРОСЛАВА
внуки — ЯРОПОЛК, ЖДАН і ЛЕВ
з дружинами і дітьми
Родина КУЛІШІВ і ЖИЛАВИХ

З волі Всевишнього, 30-го травня 1977 року в Сент Люіс, Міссурі, відійшла від нас у Вічність на 91-му році життя наша Найдорожча МАМА, СЕСТРА і БАБУНЯ

бл. п.

ВОЛОДИМИРА ПРИШЛЯК

з дому ДАШИНИЧ-САС-КУЛЬЧИЦЬКА

вдова по бл. п. отцеві ВАСИЛЕВІ ПРИШЛЯКОВІ

Покійна народилася в Борщеві коло Чорткова, 26-го березня 1887 року.
ПОХОРОН відбувся 1-го червня 1977 року в Сент Люіс, Міссурі.

Залишені в глибокому смутку:
дочка — ХРИСТИНА СВИЩУК з мужем ЮРІЄМ
внуки — ІВАН, АНДРІЙ і СОФІЯ
сини з ріднями — ЖДАНИМИР і БЛАГОДАР
сестра — МИРОСЛАВА МОРОЗОВА з доньками, зятями і родинами

В найглибшому смутку повідомляємо Родину, Друзів і Знайомих, що в суботу, 28-го травня 1977 року, в місцевості Бейнбрідж, Огайо, трагічно згинув наш Найдорожчий СИН, БРАТ, БРАТАНИЧ, СЕСТРІНОК, КУЗЕН і ВНУК

бл. п.

РОСТИСЛАВ ЧУХРАЙ

студент 4-го року Технологічного Інституту в Рочестері, Н. Й., змагун УАСК „Львів" — Клівленд і пластун, народжений 30-го травня 1956 року в Клівленді, Огайо.

ПАНАХИДА в похоронному заведенні М. Колодія була відслужена в понеділок, 30 травня 1977 р. (день народин Покійного).

ПОХОРОН відбувся в вівторок, 31-го травня 1977 року, з церкви св. апп. Петра й Павла, в Клівленді, на український католицький цвинтар у Пармі, Огайо.

В безмежному смутку:
КЛЯРА — мати
ЯРОСЛАВ — батько
ЯРОСЛАВ мол. — брат
ОКСАНА — сестра, з чоловіком і сином
МИКОЛА — вуйко
АННА ШОЙКА — тітка, з чоловіком і дітьми
та Родина в Україні

ЗВЕРНЕННЯ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

свобідного і вільного Києва, вона знайшла в ньому геройську смерть.

Олег Ольжич зумів ще повних два роки продовжувати свою дію в умовинах німецької окупації України. Як керманич українського націоналістичного підпілля, він перебував на всіх землях України, виявляючи глибокий політичний та організаційний хист і безкомпромісову поставу супроти окупантів. В розгарі своєї праці, навесні 1944 року, був арештований ґештапом і замордований вліті цього ж року у відомому концентраційному таборі Саксенгавзен біля Берліна. Олег Ольжич згинув смертю воїна української революції, не зрадивши друзів у безкомпромісовій боротьбі з окупантами українського народу.

Теліга — Ольжич кристалізували своє духове і політичне кредо на зразках боротьби за державність українського народу в 1918-1922 рр. Своєю дією і геройською смертю вони стали дороговказом для грядучих поколінь, які саме в сучасних днях доказують свою любов до українського народу, за що їх переслідує московський окупаційний режим.

Для відзначення пам'яті О. Ольжича й О. Теліги, складові організації УККА — Організація Державного Відродження України і Український Золотий Хрест влаштовують серію святкувань, які розпочнуться відслоненням пам'ятника в честь О. Ольжича на оселі його імені 3-го липня 1977 року, а 5-го вересня 1977 року, з нагоди З'їзду УЗХ пам'ять О. Теліги буде відзначена випуском її писань і споминів на її пошану.

Екзекутива УККА закликає українську громаду ЗСА приєднатися і всесторонньо підтримати ті святкування ОДВУ — УЗХреста в честь О. Ольжича і О. Теліги, щоб спільно і об'єднано ми відзначили 70-річчя народження цих безкомпромісових борців за найвищі ідеали українського народу — Українську Самостійну Соборну Державу!

ЕКЗЕКУТИВА УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

ЗСА розбудовують більш ефективну атомову зброю

Вашінгтон. — Речники Департаменту оборони повідомляють, що вже розпочалася кінцева стадія розбудови нової американської атомової ракетної головки, яка матиме більшу нищівну силу і її полет буде набагато точніший, ніж дотеперішні подібні головки. Нова ракетна головка, яка має назву „12А", до тієї міри збільшить можливості ЗСА знищити совєтські ракети ще на місцях де вони інстальовані, що передбачують 60 відсоткове поліпшення в точності і винищувальній силі.

Пентаґон зазначує, що цю атомову ракетну головку конечно треба було розбудувати, бо протягом останніх кількох років Совєтський Союз почав не тільки продукувати більші, але теж і точніші ракети і атомові головки для них, що могло б незабаром довести до значної переваги СССР в тій ділянці збросння. Працівники Департаменту оборони підкреслюють, що ракетна головка „12А" не має на меті здобути військову перевагу над Совєтським Союзом, а тільки запобігти перевазі СССР, що могло б статися вже в 1980-их роках, якщо б ЗСА не розпочали розбудову нової зброї вже тепер.

Проте в середу, 1-го червня, пресовий секретар Білого Дому, Джоді Повелл, заявив кореспондентам, що ЗСА готові „змінити свої пляни" щодо інсталяції цієї нової атомової головки, якщо Совєтський Союз виявить готовість розпочати „серйозні переговори" в справі нового договору щодо обмеження стратегічної нуклеарної зброї. Повелл однак зазначив, що уряд президента Джіммі Картера не робитиме жадних "однобічних концесій", а очікуватиме подібного кроку з боку Совєтського Союзу.

„Україніка діяспоріяна" УВУ

Оттава (ОУПС). — Тут у приявності представників федерального й провінційного урядів, культурно-наукових та громадських установ відбулося свято вручення перших примірників праці д-ра М. Боровика п. н. „Українсько-канадська преса та її значення для української меншини в Канаді", що саме вийшла в серії Українського Вільного Університету в Мюнхені, як другий том серії „Україніка діяспоріяна", й є поширеною докторською дисертацією автора, опрацьованою в 1967 р. під керівництвом проф. Яр. Рудницького й сл. п. Н. Полонської-Василенко. В праці обговорено історію й розвиток (чи занепад) 238 українських періодиків, що виходили в Канаді від 1903 до 1967 р. Перші примірники книжки вручив автор проф. Яр. Рудницькому, що прибув на це свято до Оттави як голова Делегатури УВУ на Канаду, проф. Н. Прібіцеві з Національної Бібліотеки Канади, о.Соловієві для Бібліотеки оо. Василіян та проф. К. Біді „ін абсенція" для Оттавського університету. Святом, що було теж відзначенням 30-річчя громадської праці д-ра М. Боровика, проводив проф. В. Василенко.

Були промови й привіти, що завершилися відспіванням многоліття д-рові й пані Боровикам. Як відомо, перший том „Україніки діяспоріяни УВУ" присвячено історії української гімназії в Чехо-Словаччині.

Постало Польсько-Українське...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

сучасних подій в Україні. Всі погодилися з тим, що сьогодні назріла необхідна потреба організаційно оформити польсько-українські взаємини. Всі приявні одноголосно постановили створити на терені Німеччини Польсько-Українське Товариство з осідком в Мюнхені.

До Тимчасової Управи Т-ва з польського боку увійшли: Є. Іранек-Осмецкі, З. Колодзейскі та М. Літвіняк. З українського боку: А. Мельник, М. Стиранка та Р. Дебрицький.

Під час зустрічі стверджено, що Польсько-Українське Т-во має бути побудоване на індивідуальній базі, до нього можуть належати всі люди доброї волі не зважаючи на те, до якого політичного середовища вони належать.

Учасники зустрічі постановили, що 15-го жовтня буде скликана ширша нарада Т-ва з метою встановлення його головних завдань, поширення членства та обрання постійної Управи. Зустріч пройшла в щирій атмосфері.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

КАТЕРИНА ЧУПІЛЬ (МИГАЛЬ), членка 204 Відд. УНС Т-ва ім. о. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н. Й., померла 15 листопада 1976 р. на 77 р. життя. Нар. в 1899 р. в Тернопільщині, Україна і стала членкою УНС в 1935 р. Залишила у смутку мужа Йосифа, дочку Павлину 3 внуків і 74 правнуків. Похорон відбувся 17 листопада в 1976 р. на цвинтарі укр. прав. церкви в Мейпелвуд, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Д-р Василь Палідвор, секр.

КАТЕРИНА ЮРЕН, членка 204 Відд. УНС Т-ва ім. о. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н. Й., померла 25 лютого 1977 р. на 82 р. життя. Нар.в 1895 р. в Україні і стала членкою УНС в 1939 р. Залишила в смутку синів Павла, Петра, Йосифа 7 внуків і 3 правнуків. Похорон відбувся 28 лютого 1977 р. на цвинтарі Кальварії в Квінсі, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!
д-р В. Палідвор, секр.

КОНСТАНТИН ЗЕПКО, член 295 Відд. УНС Б-ва св. Духа в Акрон, Огайо, помер 19 лютого 1977 р. на 90 р. життя. Нар. в 1886 р. в с. Красна, пов. Кросно, Україна і став членом УНС в 1922 р. Залишив в смутку дочок Ольгу і Еву, 4 внуків, сестру та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 22 лютого 1977 р. на цвинтарі св. Хреста в Акрон, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

МИХАЙЛО СИНИЛО, член 423 Відд. УНС в Чікаго, Ілл., помер 18 січня 1977 р. на 74 р. життя. Нар. в 1903 р. в Україні і став членом УНС в 1953 р. Залишив у смутку дочку Ніну, сина Івана та внуків. Похорон відбувся 21 січня 1977 р. на цвинтарі Елмвуд в Ривер Ґров, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

АЛЛА КІПА, членка 457 Відд. УНС Т-ва Культура в Ню Йорку, Н. Й., померла 3 лютого 1977 р. на 61 р. життя. Нар. в 1916 р. в Україні і стала членкою УНС в 1969 р. Залишила у смутку синів Альберта, Святослава і дочку Ірену. Похорон відбувся на укр. прав. цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Надія Литвиненко, секр.

ЕВГЕН ЗУБАЛЬСЬКИЙ, кол. організатор і член 94 Відд. Т-ва М. Шашкевича в Гамтрамк, Мич., помер 6 лютого 1977 р. на 65 р. життя. Нар. в 1912 р. в Хирові, Україна і став членом УНС в 1949 р. Полишив в смутку дружину Павлю, сина Богдана, дочок Віру і Ярину, брата і 3 сестрі та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 9 лютого 1977 р. на цвинтарі Мт. Оллівет в Детройті, Мич.

Вічна Йому Пам'ять!
Роман Татарський, секр.

ГЕЛЕН ГОРБАТИЙ, членка 62 Від. УНС Т-ва Згода в С. В. Філядельфії, Па., померла 1 березня 1977 р. на 80 р. життя. Нар. в 1896 р. і стала чл. УНС в 1934 р. Залишила у смутку синів Івана, Петра і Степана та дочок Анну і Розу. Похорон відбувся 5 березня 1977 р. на цвинтарі св. Марії в Факс Чейсі, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ІГОР КЕФОР, член 184 Від. УНС Т-ва „Верховина" в Ню Йорку, Н. Й., помер 1 березня 1977 р. на 41 о. життя. Нар. в 1936 р. в Середнім, пов. Підгайці, Україна і став членом УНС в 1948 р. Залишив у смутку батьків Івана та Марію і сестру Олімпію та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 4 березня 1977 р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Богдан Ластовецький, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 19-го ЧЕРВНЯ 1977 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата, 217 Відд., о год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі, при 292 Гадсон Аве. Проситься чл. прибути на збори, вирівняти вкладки та вислухати звіт окружного делегата з нарад, що відбулися на Союзівці в травні місяці. — М. Яремчук, рек. секр.